

Yarı askeri rejimde sivil anayasa olmaz! Yeni bir düzen devrimsiz kurulmaz!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2021 / Sayı: 138

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla HT Solar, Chen Solar ve CPS Otomotiv, Dilovası Systemair HSK, Bursa Renault ve Tofaş, Çorlu Epta Soğutma Sistemleri, Eskişehir Roca fabrikalarından, İzmir PTT-Sen direnişinden, Gebze'den metal ve Eskişehir'den belediye temizlik işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

AYNILAR AYNI YERE!

AYRILAR AYRI YERE!

Düzen siyaseti sana karşı birleşiyor! Sen sınıf siyasetinde birleşmelisin!

Aşılama başladı ama vaka sayıları azalacağı yerde artıyor. Halka salgın kısıtlamaları, AKP'ye "lebaleb" kongreler... Merkez Bankası başkanı değişti, Hazine Bakanı Berat Albayrak gitti ama ekonomi kötüye gitmeye devam ediyor. İşçi aş, işsiz iş, esnaf yardım, çiftçi destek bekliyor ama musluklar sadece ama sadece patronlar için açılıyor. Halka nutuk atarken emperyalizme sayıp dökenler, NATO'nun Irak operasyonunun ihalesini alıyorlar.

Hukuk reformu diyorlar adaletsizlik ayyuka çıkıyor. Yeni Anayasa diyorlar mevcut Anayasa'yı her gün çiğniyorlar. İşçi emekçi anayasal haklarını kullanıp sendikalaşınca iş-ten atılıyor, yürüyüş yapınca gazla copla karşılaşıyor. İnsan hakları eylem planı diyorlar, Boğaziçili öğrenciler iktidarın talimatıyla tutuklanıyor, çıplak aramaya isyan eden kadınlar bir de üstüne iktidar sözcülerinin hakaretlerine maruz kalıyor. Emekçi halk hürriyet istiyor karşılığında baskı görüyor. Vatandaşa eleştirmek, muhalefet etmek yasak, iktidara, yandaşa ise küfür, hakaret, iftira serbest.

Dikiş tutmayan bir sömürü düzeninin ve halkı baskı altında tutmaktan başka hiçbir yönetim becerisi olmayan

bir istibdad rejiminin tablosu bu! Bu düzen, bu düzensizlik böyle gitmez, gitmeyecek!

Çözümü mevcut baskıcı iktidarın karşısındaki burjuva, Amerikan muhalefetine aramak ise boşuna bir çaba. İşte AKP'ye karşı umut olarak pazarlanan İstanbul belediyelerinin makyajı, işçiyi karşı karşıya gelince hemen akıverdi. Altından çıkan yüz Erdoğan'a ne kadar da çok benziyor! Haklarını arayan işçiyi AKP'ye hizmet ediyorsunuz diye iftira atmak! CHP'li muhtarların işçinin grevine saldırması için polise şikâyetle bulunmak, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun "AKP militanı" dediği kaymakamları göreve çağırmak! Açlık sınırı civarındaki ücrete hayır dediği için şımarık demek! Nihayet grev kırıcı olarak otopark mafyasını devreye sokarak Erdoğan'ın yanında Bahçeli'ye de selam çakmak!

Konu sınıf çıkarları olduğunda nasıl aynlaşıyorlar. Sadece görüntüde, söylemde de değil, bizzat eylemde nasıl da birleşiyorlar. Sömürü düzenini korumak için nasıl birbirlerine sarılıyorlar. Çözümleri sadece sermaye ve emperyalizm için... İstibdad rejimi bunları sağlayabiliyorsa Erdoğan'la

ve ortaklarıyla devam! Sağlayamıyorsa düzenin devamı için lastik değişikliği. Bu düzende emekçi halka çözüm yok! Salgında ölüm, ekonomide acı reçete, hakkını aradığında sopa, emperyalist ve sömürgeci maceralarda yine ölüm var!

İşte bu yüzden çözüm sınıf siyasetindedir diyoruz. İstibdad rejimi ülkeyi çöküşe götürürken, işçi sınıfı ve emekçi halk kendi bağımsız çözümünü etrafında birleşmeli ve örgütlenmeli. İşçilerin grevlerinde, direnişlerinde, öğrencilerin isyanında, ekmek ve hürriyet mücadelesinin capcanlı alanlarında tutturulan ortak dil, paylaşılan duygular, birliğin hissettirdiği güç bu düzeni değiştirmek için neye ihtiyacımız olduğunu gösteriyor. Aynılar aynı yere ayrılır aynı yere!

Daha önce kime oy vermiş, hangi memleketten gelmiş olursa olsun fark etmez! Düzenin bizi bölmek için istismar ettiği ne kadar ayrışma varsa hepsini aşmalıyız! Düzen siyasetinin karşısına sınıf siyaseti ile çıkmalıyız ve örgütlenmeliyiz. Ekmek ve hürriyet mücadelesini birleştirmeli ve yükseltmeliyiz!

Systemair HSK fabrikasından bir işçi

Sendika haktır, engellenemez!

Merhaba yoldaşlar ve dostlar, yakın zamanda Anayasa Mahkemesi (AYM) tarafından biz işçi ve emekçileri ilgilendiren önemli bir karar alındı. Şeker-İş sendikasının AYM'ye yaptığı başvuru geçtiğimiz haftalarda tamamlandı ve sendika yetkisine itiraz davalarının uzaması açıkça sendika hakkının ihlali kabul edildi. Bu karar bağlayıcı bir karar. Yani AYM aslında tüm derece mahkemelerini uyarıyor, davaları hızlı sonuçlandırın ki işçiler mağdur olmasın diyor.

Sendikalaşma sürecini yakından uzaktan bilen herkesin apaçık bildiği ve biz işçilerin ise bizzat deneyimlediği bu gerçekler bizim için yeni değil. Patronların açıkça suç işlediğini sağır sultan biliyordu, ancak kılıcı kıpırdatan yoktu. Sakız gibi uzayan bu davaların işçileri nasıl mağdur ettiğini,

yıllarca yetki bekleyen Sibaş ve İzocam işçilerine sorun, 7 yıllık davanın sonunda geriye iki üyesi kalan MT Reklam işçilerine sorun. Bu dava süreleri boyunca patronların içeride örgütlenmeyi kırmak için yıllarca nasıl uğraştığını Baldur işçilerine sorun,

size söylesin. Yanına bir de ücretsiz izin belasını ekleyince, anayasal hakkı çinlenen işçinin nasıl aynı zamanda açlıkla da sınındığını Systemair HSK işçilerine sorun, size anlatsın. Ayrıca patronlar bu suçu işlerken yetkisiz mahkemelere itiraz davalarını götürmekle kalmıyor, sözde işten çıkarmanın yasak olduğu bu dönemde ücretsiz izin veya Kod 29 ile işçilere kاپıyı da

fabrikamızda tüm bu suçlar sanki hiç işlenmemiş gibi çalışmaya devam ediyoruz. Yönetim işler yetismeyince bizi suçluyor. Sanki kapının önünde hakkını aramak için bağırın işçileri biz ücretsiz izne çıkarmışız, içeride gördüğü baskılara dayanamayarak işini bırakan işçileri biz tehdit etmişiz, biz baskı yapmışız gibi bir de bize hesap soruyor. İşlenen suçlar cezasız kaldıkça utanmazlık da artıyor, yeni suçlar daha da cesaretle işleniyor.

İşte bu yüzden AYM'nin bu kararı bizim için çok önemlidir ancak karar tek başına yetmez. Bu kararın uygulanması da gerekir. Patronun itirazı için ortada düzgün bir gerekçe yoksa sendika yetkisi bir an önce verilmeli, işçilerin yıllarca süren mağduriyeti derhal giderilmelidir. Devlete düşen görev budur. Bizlere düşen görev ise bu

emsal kararları arkamıza alarak hak arama mücadelesini sürdürmek, işi mahkemelere bırakmamaktır. Çünkü biliyoruz ki işlenen tüm bu suçlara karşı vereceğimiz fiili mücadele de yasaldır, haklıdır ve en önemlisi sonuna kadar meşrudur!

gösteriyor. Hatta attığı işçilerin yerine taşeron işçileri fabrikaya dolduruyor, hiçbir şey olmamış gibi üretimine devam ediyor.

Bizim HSK'da yaşadığımız tam olarak budur. Taşeron sayısının kadrolularını neredeyse ikiye katladığı

Bursa Renault'tan bir işçi

Krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz!

Yıl başından itibaren üç ay boyunca ay içinde bir haftalık duruşlar devam ediyor. Siparişler düşük olmasından dolayı 2021 yılının sonuna kadar her ay bir hafta üretim yapılmamaya devam edilecek. Mart ayındaki bir haftalık duruşta son kez maaşların ödenekten karşılacağı açıklandı. Önümüzdeki aylarda ne olacağı belli değil. Çalıştığımız sürede her vardiyada bir saatlik duruş yapıyor. Boş zamanda iş güvencesi eğitimi veriliyor. Fransa Renault dünya genelinde birçok fabrika da küçülmeye gideceklerini açıkladı. Pandemi süreciyle birlikte 2019'a yılına göre 2020'de 3 milyon adetten az otomobil satışı gerçekleştirilmesinden dolayı şirketin 9,7 milyar dolar zarar yaptığını söylüyorlar. Tasarruf adı altında öncelikle dünya üzerinde 15 bin çalışanın işten

çıkarılacağı belirtiliyor. İşten çıkarmalar sadece Renault fabrikalarını değil yedek parça üreten yan sanayileri de etkileyecek demektir. Ülkemizde birçok yan sanayi firmasında şimdiden işten çıkartmalar ve ikili vardiyaya geçişler artmaya başladı. Bu sene MESS sözleşmesi de var patronların bahaneleri şimdiden hazır kriz var diyerek düşük zamlarla geçiştirmeye çalışacaklar! Bu krizin bizim krizimiz olmadığını aslında krizi kimlerin yarattığını çok iyi biliyoruz. Sermaye kâr rekorları kırarken bunu bizle paylaşmadı. Yine bahaneler üretti. Bugün de durum farklı değildir. Sermayenin yarattığı krizin faturasını ödememek için MESS sözleşmesine kadar daha fazla örgütlenip mücadele etmemiz gerek!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Robot gibi üretiyoruz ama önümüzdeki ayları göremiyoruz

2021 yılı Tofaş'ta üretim en üst seviyede devam ediyor. Genelde yılbaşından Nisan ve Mayıs aylarına kadar düşük üretimle giden Tofaş bu yıl diğer otomobil fabrikalarına göre üretimi maksimum yapıyor. Üretimin çok olması "önümüzdeki aylarda duruş mu olacak" gibi söylentileri beraberinde getiriyor. Çok sayıda stok yaptıklarını biliyoruz. Tofaş otoparkları arabayla dolu. Henüz iki ay olmasına rağmen üretim 40 bini geçmiş durumda. Türkiye'nin ekonomik durumunu düşünürsek bunca arabanın yurt dışına gittiğini düşünüyoruz. Hem pandemi, hem kış ayındayız, hem de yoğun tempoda robot gibi aralıksız çalışmaya devam ediyoruz. Farkında olmadan makina gibi çalışıyoruz. Mart ayında büyük bir krizin olacağı

söyleniyor ve herkes hiçbir şey yapmadan bekliyor. Biz biliyoruz ki geçmiş krizlerde de en çok etkilenen işçi sınıfı olmuştur. Pandemi sürecinde güya işten çıkarma yasağı var dedilerse de bir çok kişi işsiz kaldı. Krizin artması ile birlikte ücretsiz izinler, işten çıkartmalar daha da artmaya başlayacak gibi görünüyor. Daha sonra az kişi ile çok üretim yapıp patronlar yine ciro rekorları kıracaklar. Bizleri bu krize ezdirtmeyecek ne bir hükümet var, ne de işçinin yanında olan, tam anlamıyla işçinin örgütü olan bir sendika! İnsanların geleceği bir kişinin iki dudağı arasında olmamalı. Bu ister patron isterse de Cumhurbaşkanı olsun fark etmez. İşçi sınıfı kendi geleceğini kendisi kurmalı!

Anayasa Mahkemesi'nin "yetki davalarının uzaması sendika hakkının ihlalidir" diyen kararı işçinin elinde bir mücadele kozu olabilir

Resmî Gazete	
17 Şubat 2021 ÇARŞAMBA	Sayı: 31308
ANAYASA MAHKEMESİ KARARI	
Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:	
İKİNCİ BÖLÜM KARAR	
TÜRKİYE GIDA VE ŞEKER SANAYİ İŞÇİLERİ SENDİKASI (ŞEKER-İŞ) BAŞVURUSU	
Başvuru Numarası	: 2016/13328
Karar Tarihi	: 19/11/2020
Başkan	: Kadir ÖZKAYA
Üyeler	: Engin YILDIRIM M. Emin KUZ Rıdvan GÜLEÇ Yıldız SEFERİNOĞLU
Raportör	: Gülşin Gizem GÜRSOY
Başvurucu	: Türkiye Gıda ve Şeker Sanayi İşçileri Sendikası (ŞEKER-İŞ)
Yekül	: Av. Gökhan CANDOĞAN
I. BAŞVURUNUN KONUSU	
1. Başvuru, sendika yetki tespitine itiraz talebiyle açılan davanın makul sürede sonuçlanmaması nedeniyle sendika hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.	

VI. HÜKÜM	
Açıklanan gerekçeler:	
A. Sendika hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,	
B. Anayasa'nın 51. maddesinde güvence altına alınan sendika hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,	
C. Başvurucuya net 25.000 TL manevi tazminat ÖDENMESİNE,	
D. 239.50 TL harç ve 3.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.239.50 TL yargılama giderisinin başvurucaya ÖDENMESİNE,	
E. Ödemelerin, kararın tebliğini takiben başvurusunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için YASAL FAİZ UYGULANMASINA,	
F. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 19/11/2020 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.	

bu tür davaları kanunun öngördüğü sürelerde, ivedilikle sonuçlandırın demektir. Aksi, derece mahkemelerinin kanunlara ve Anayasa Mahkemesi'ne aykırı hareket etmesi anlamına gelecektir. Systemair HSK'da olduğu gibi yetki itirazı sürecinin başında olan örneklerde sendikalar, mahkemelerin Anayasa Mahkemesi kararının gereğini yapıp yargılama sürecini hızlandırmaları için baskı oluşturmalarıdır.

Anayasa Mahkemesi kararı bir mücadele kozudur!

Sendikal hakların kullanılmasını engelleyen, sendikaları etkisizleştiren, itiraz kesinleşinceye kadar yetki işlemlerinin duracağını düzenleyen 6356 sayılı kanunun 43. maddesinin 5. fıkrası yürürlükten kaldırılmıştır. Tüm sendika ve konfederasyonlar ve işçi sınıfından yana siyasi partiler bu talebi mücadele programına dahil etmelidir. Anayasa Mahkemesi kararının sendikal yetki süreçlerinde işçilerin lehine gerçek bir etki yaratması ise sınıf mücadelesine bağlı olacaktır. Yıllar süren yetki itirazı davaları nasıl patronların elinde işçilere karşı ve sendikalaşmayı kırmak için bir koz haline gelmişse, artık bu karar da mücadele eden işçilerin elinde bir koz dönüştürülmelidir.

Anayasa Mahkemesi, 17.02.2021 tarihinde Resmî Gazete'de yayınlanan emsal nitelikteki bir karara imza attı. Türkiye Gıda ve Şeker Sanayi İşçileri Sendikası (Şeker-İş), örgütlendiği bir fabrikada patronun açtığı sendika yetki tespitine itiraz davasının 4 yıl sürüncemede kalması üzerine Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştu. Mahkeme de başvuruyu değerlendirerek sendika yetki tespitine itiraz talebiyle açılan davanın makul sürede sonuçlanmamasının sendika hakkının ihlâl edilmesi anlamına geldiğine hükmetti.

Mahkemeler sendika yetki tespiti itirazı davalarında hızlıca karar vermelidir

Bugün de yetki itirazı davası nedeniyle sendika hakkı engellenen pek çok işçi var. Son olarak Dilovası'nda Systemair HSK patronu Birleşik Metal-İş sendikasının yetkisine itiraz ederek sendikanın ve işçilerin TİS sürecini durdurdu. Ve daha birçoğunun anayasal bir hak olan sendika hakkı mahkemeler eliyle engellenmeye devam ediyor. Yetki itiraz davası yıllar sürerken patronlar işten çıkartmalarla (son dönemde pandemi dolayısıyla buna ücretsiz izinler de eklendi), çalışan işçilere baskı ve mobbing uygulayarak sendikalaşmayı kırmaya yöneliyor.

Anayasa Mahkemesi'nin, sendika yetki tespitine itiraz davasının makul sürede sonuçlanmaması nedeniyle sendika hakkının ihlâl edildiğine ilişkin aldığı kararın tüm mahkemelere göz önüne alınması zaruridir. Bu karar mahkemelere

zaruridir. Bu karar mahkemelere

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Emekçi kadınlar mücadelede en öne!

Selam olsun ekme ve hürriyet için direnen tüm işçi sınıfına. Aylardır insanca yaşam, insanca çalışma koşulları için mücadele eden, çocuklarının geleceklerini daha iyi şartlar altına getirebilmek için sendikalaşan, Systemair Hsk, Ekmeçioğulları, Baldur, PTT işçileri, Maltepe belediyesi işçileri, Migros depo direnişi ve CPS Otomotiv işçilerine selam olsun. İşçi sınıfı her koşulda birlik beraberlik içinde mücadele etmelidir. Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır şiarı ile geçmişinden

geleceğine mücadele hep vardı var olacaktır.

Gündemimizde yine aynı mücadele dolu yıllardan tarihe kanla yazılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü var. 1857'de kadın dokuma işçilerinin, 1908 yılında 15 bin tekstil işçisi kadının ve 8 Mart 1917 de Rusya'da, 1. Dünya Savaşı sırasında mücadele eden, baş kaldıran, sisteme boyun eğmeyen bu uğurda can veren, bedel ödeyen kadınların günümüze kazandırdığı bir gündür 8 Mart. Fabrikalarda, sokaklarda, evlerde, hayata

dair, yaşama dair her yerde, insanca yaşam insanca çalışma koşulları diye haykıran, şiddete ve tacize, sömürüye, eşitsizliğe, ayrıştırmaya karşı mücadelede en önde duran kadınlar biz. Örgütlenmeliyiz, birlik olmalıyız mücadelede en önde olmalıyız. Biz bu günümüze ışık tutan kadınların öncülüğünde ilerlemeye çalışan bedel ödemiş öncü işçi kadınların yolundan gitmeliyiz. Kendi fabrikam HT Solar'da da erkek kadın eşit alanlarda çalışıyoruz. Birlikte mücadele ediyor, birlikte çalışıyoruz. Nasıl ki tüm eylemlerde yan yanayız, 8 Mart'ta da yine birlikte haykırıyoruz. Ekme ve Gül için mücadele ediyoruz. İnsanca yaşam, insanca çalışma koşulları için mücadele ediyoruz. Eşitlik için, evde, sokakta, fabrikalarda, işyerlerinde, yaşama dair her alanda şiddet ve tacizi önlemek için mücadele ediyoruz.

Selam olsun başkaldıran emekçi kadınlara. Yaşasın 8 Mart. Yaşasın Kadın Dayanışması. Emekçi kadınlar en öne!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Üreten biziz yöneten de biz olacağız!

Merhaba yoldaşlar, iki ay önce toplu iş sözleşmemizi imzaladık. Fakat daha yolun başındayız. Patron ücretlerimize aldığımız zamla yetinmemizi amirlerin baskılarına ses çıkarmamamızı istiyor. Başımızı önümüze eğip sadece daha fazla üretim yapmaya odaklanmamızı istiyor. Fakat biz teslimiyetçi olmamakta, fabrikadaki uygulamalar üzerinde söz sahibi olmakta ısrarcıyız. Uygulamalardan en çok etkilenen insanlar olarak karar süreçlerine müdahale etmek hakkımız. Bu hakkı kazanmanın da patronun iradesine alternatif olarak

kendi odağımızı oluşturmaktan geçtiğinin farkındayız. Bu amaca uygun olarak sendika bizim için hayati önem taşıyor. Sendikamızın bir işçi örgütü olduğunu, sahiplenilmesi gerektiğini aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor.

Sendikayı sahiplenmenin tek başına yeterli olmadığını, denetlemenin kaçınılmazlığını yakın zamanda başka işkollarında gördük. Bunun en yakın örneği Kadıköy Belediyesi işçileri grevi. Hatırlayacağımız gibi işçiler greve devam etmek isterken sendika yetkilileri sözleşmeyi imzaladı. Şurası gün gibi açık, biz tetikte ve uyanık

olmadığımız sürece her şey aleyhimize sonuçlanıyor.

Chen Solar yönetimi bizleri ve temsilcilerimizi karar alma süreçlerinden uzaklaştırmaya çalışırsa, biz hem fabrikadaki hem de bütün işçi sınıfı içindeki örgütlülüğümüzü her gün ilmek ilmek dokuyacağız. Eminiz ki gün gelecek yöneten de biz olacağız!

Gebze'den bir metal işçisi

Artan sadece rakam, işçinin gerçek ücreti değil

Selam bütün işçi dostlarım ve emekçi kardeşlerim. Gebze'de çalışan bir metal işçisi olarak yeni yılla birlikte asgari ücretin artışının etkilerini araştırmaya başladım ve ne yazık ki çarpıcı gerçekleri ve bizi ne denli etkilediğini gördüm. Hâlihazırda önlenemeyen enflasyona karşı asgari ücret rakamsal olarak yüksek verildi zanneden işçi dostlarım yanılgıya düştüler. Ufak bir araştırma yaptım ve dolar bazında aslında sadece rakam olarak arttığını, dolar bazında son 11 yılın en düşük asgari ücretini aldığımızı gördüm. 2020 yılında ortalama 392 dolar iken 2021 yılında ortalama 377 dolara kadar düştüğünü ve düşmeye devam ettiğini gördüm. Peki neden dolar üzerinden hesapladığımıza gelelim. İşçi dostlar ülkemiz maalesef ihracat konusunda ithalat kadar başarılı olmadığı için dışa bağımlı konumumuzu bırakmıyoruz ve bu bağımlılık dövizle sağlandığı için paramız daha da değersiz hale geliyor ve bu da çalışanın kazancının erimesine sebep oluyor. Bu kadar enflasyon yetmez gibi her gün yeni bir zam ile güne başlıyoruz, enflasyonla mü-

cadele etmek zorunda kalıyoruz. Peki bunun sorumlusu kim? Devlet başındakiler artık işi öyle bir hale getirdiler ki işçi zamlı ücretini alamadan zamlar gelmeye başladı. Ben ve siz işçi dostlar da bunu gözlemleyebiliriz. Gelen zam işçinin sofrasına bir şey katamadığı gibi eksiltmeye başladı. Zaten toplumumuzda bütün temel gıda ürünleri hariç bütün besinler lüks haline almaya başladı. Bu zam artışlarına karşı hükümetin yorumu ise "Boğazından kuru ekme geçiyorsa aç değilsin." dedi. Peki bunu hak ediyor muyuz? Günlük 16 saate kadar çalışsan ama ay sonunu getiremeyen bir toplum haline geldik. Devlet hiçbir şekilde önlem almıyor ve işçi kesimini umursamıyor. Bizim buna artık dur deme vaktimiz geldi.

Ekonomik krizlerin, enflasyonların, vergilerin hedefinde en çok zarar gören bizleriz. Oysaki tarımda (meyve narenciyede, sebze, bakliyat üretiminde) süt ve et üretiminde zengin bir ülkeyiz ama buna rağmen ithal ederek en pahalısından alıyoruz. Artık bununla mücadele vakti geldi. Örgütlenerek, siyasal farkındalık başlatarak bu çü-

rümüş bozuk düzeni yıkmaya vaktimiz geldi. Bizim emeklerimizin karşılığı bu değil işçi dostlar. Sadece insanca yaşamak için çalışıyoruz ama onu bile yapamaz hale geliyoruz. Ancak el ele vererek, doğru hareket ederek birbirimizden ayrılmadan hepimizin isteklerinin aynı olduğunu, aramızda bir fark olmadığını, işçinin kaderinin aynı olduğunu göstererek bu düzeni değiştireceğiz. Unutmayalım ki bizi yönetenler ve patronlar bizim yaşadıklarımızı yaşamıyorlar! Seçtiklerimiz bizi duymuyorlar! Biz ise buna karşı gereken karşılığı vermezsek bizi daha da ezecekler, kendileri de bizim emeklerimiz daha çok sömürerek zenginleşecekler. Biz ise yoksullukla daha da mücadele etmek zorunda kalacağız ve zorunda bırakılacağız. Son söz olarak dostlar, Lenin'in şu sözleriyle kapatacağım:

"Kapital iktidarda kaldıkça, değil yalnız toprak, değil yalnız insan emeği, değil yalnız insan kişiliği, değil yalnız vicdan, değil yalnız aşk, değil yalnız bilim, her şey ama her şey, kaçınılmaz olarak alınıp satılacaktır."

Çorlu Epta Soğutma Sistemleri'nden bir işçi

Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

Merhabalar,

Epta Soğutma Sistemleri'de çalışıyorum. Pandemi ilk başladığı zamanlarda herkes bir hafta, bir ay, belki aylarca iş durdururken biz bir gün bile durmadık. Fabrikamızın merkezi İtalya'da. Onlar durdu biz yine durmadık. Kronik rahatsızlığı olanları izne gönderdiler sadece. Yetmedi onların eksikliğini de bizden tamamlamamızı beklediler daha fazla mesai yaptık. Hâlâ da fabrikada daha hızlı ve daha çok çalışmamıza dair sürekli baskı var. Şikâyet edecek olursak da dışarıdaki işsizlik öne sürülüyor. Ama hepimiz biliyoruz ki bizim bu kadar çok çalıştırılmamızın da dışarıdaki

işsizliğin de nedeni aynı. Patronların az işçiyi çok iş yapma sevdası. Pandemi bahanesiyle yine patronlara altın tepsiyle sunulan ücretsiz izne çıkarma imkânı da sistemin kimden yana olduğunu en iyi kanıtı. Biz sendikal olduğumuz için diğer fabrikalara göre bir nebze de olsa hakkımızı alabiliyoruz denebilir, mesai yapıp asgari ücretten hallice maaş alan çok fabrika var. Ama sendikalı olmak da tek başına yetmiyor. Mesai yoğunluğunun azaltılması, çalışma koşullarımızın iyileştirilmesi için sendikamızın fabrikada daha etkin olmasını sağlamak gerekiyor. Bunun için de sendikaya sahip çıkmak ve denetlemek şart.

Eskişehir Roca'dan bir metal işçisi

Sendikamızın amacı patronun kârı değil, işçinin sağlığıdır

Merhaba yoldaşlar. Bir süredir Eskişehir'de bulunan Roca (NSK Armatür) fabrikasında döküm işçisi olarak çalışmaktayım. Her fabrikada olduğu gibi burada da patron işçi düşmanı politikalar izlemekle kalmayıp, işçinin hakkını gasp etmek için elinden gelen çabayı gösteriyor. Bu ilk olarak 2017'de işçilerin Birleşik Metal-İş sendikası çatısı altında örgütlenmek istemesi ile başlamış. Buna karşılık patron örgütlenmek isteyen işçi kesimini işten atarak fabrikada yeni bir yol izlemiştir. Bu 2019'da fabrikaya Özçelik-İş sendikasının, patron rızası ile sokulmasıyla farklı bir evreye atlamış. İşçiden çok patronun çıkarlarını gözetken Özçelik-İş'in fabrikaya girdiği dönemden beri işçilerin sendikayı denetleyememesi, sendika tarafından söz hakkı verilmemesinden dolayı işçiler yükselen bir bürokrasinin baskısı altında kalmış. Baskı altında kalan işçiler 3 yıldan beri var olan sendikamızın pasifliğinden şikâyetçiler. Bu durum sendikaya, sendika kavramına olan algı ve önyargıları günbegün olumsuz etkiliyor.

Fabrikadaki koşullarımız sendikasız diğer fabrikaların koşulları ile sendikalı olmasına rağmen aynı. Aylık verilen hem kalitesiz hem de az miktardaki maske sayısı alay niteliğindedir. Özellikle bu dönemde bağışıklık sistemimizin en güçlü olması gerektiği koşullarda dağıtılan gece vardiyası yemekleri ise tam bir rezalettir. Pandemi dönemi dağıtılan maskelerden tutulmuş verilen yapay desteklere ka-

dar her şeyin prosedür gereği "biz önlemimizi aldık, korona olmasaymış" cinsinden olduğu açık ve nettir. Çalıştığımız dökümhane bölümünde soluduğumuz zehirli dumanlar nedeni ile ihtiyacımız olan özel maskeler pandemide fiyatları arttı ve takmadığımız gerekçesi ile bize tedarik edilmiyor. Ancak işçilerin dökümhane bölümünde maske takamalarının en büyük sebebi bir havalandırma altyapısının yokluğudur. Gerekli altyapı oluşturulmadan bize yapılandırılan sorumsuz yaftası bir iftiradır. Tüm bu sorunlarımızın çözümü sendika yönetimine alttan gelen baskıyı hissettirmek, bizim çıkarımıza hareket etmesi için denetlemektir. "Patronun kârı değil işçinin sağlığı" diyerek bizlere sahip çıkacak bir sendika için örgütlenmeli, sendikaya üye olmalı, sahip çıkmalı ve denetlemeliyiz.

Tuzla CPS Otomotiv'den bir işçi

İşçilerin sesi patronların korkusudur

Tüm işçi emekçi sınıfına selam olsun. Altıncı yılıma yaklaştığım CPS Otomotiv işçiliğim süresi zarfında; mesailer, çalışma saatlerimizin çokluğu, lavabolara gidiş sürelerimizin bile göze batması gibi birçok işçinin yaşadığı sorunların yanında işverenin bizi açıklıkla, işten çıkarmakla gözümüzü korkutarak şikayetlerimizi bastırma-ya çalışması gibi birçok sıkıntımız oldu. Ama tüm bunlara rağmen sendikal mücadelemizi kazandık. Son sözleşmemizde muhatap bulamadığımız için yaptığımız grevde sonuca ulaştık. Tam her şey düzeldi eleman alımları başladı diye, işimiz devam ediyor diye sevinirken patronların aralarındaki çıkar anlaşmazlıkları yüzünden bugün yine mağdur duruma düştük. Seviyat yetişsin diye yüze yakın ele-

man aldılar ama maaşlar yine geç ödendi. Biz yeterince fedakârlık yaptık, bu gecikmelere rağmen işimiz devam etsin diye mesailere bile kaldık. Ve şu anda patronların işgüzarlıkları, sorumsuzlukları yüzünden iş yerimiz üç aylık bir teşvik sürecinde. Makinalara el kondu ödenmeyen borçlar yüzünden. Biz artık patronların verdiği yalan sözlere inanmıyoruz, tazminatla-

rımızı almak için günlerdir eylem yapıyoruz. Emeğimizi gözü doymaz patronlara yedirmeyeceğiz, sonuna kadar mücadelemize devam edeceğiz. Sesimizi bastırma-ya çalışanlara, daha güf bir sesle haykıracağız.

CPS otomotiv işçileri olarak işimiz, ekmeğimiz, özgürlüğümüz için mücadele ediyoruz. Biz hak-kımız olanı istiyoruz.

İzmir'den PTT-Sen direnişçisi

Korkumuz yok, çünkü haklıyız!

Öncelikle merhaba. Buradan ülkenin dört bir yanında direnen tüm emekçi arkadaşlarımıza selam yolluyorum. 2006 yılından beri PTT'de dağıtıcı olarak çalışmaktaydım. 2006'dan beri öyle baskılarla, haksızlıklarla karşılaştık ki, inanır mısınız 2010 yılına kadar yıllık iznimiz dahi yoktu. İşkur'a yolladığımız isimsiz şikayet dilekçeleriyle yıllık izin hakkımızı elde edebildik. Biz bu mücadeleyi vermeseydik belki şimdi yıllık izin hakkımız bile olmayacaktı. O tarihte bu hakkımızı bile bize bir lütf gibi sundular. Daha sonra arkadaşlarımızla sendikalaşalım, örgütlü mücadele edelim diyerek sendikaları araştırdık. Tabii o zamanlar işkolumuzu bile bilmiyorduk, araştıra araştıra iletişim ve taşıma işkolunda olduğumuzu öğrendik. Türk-İş ve Hak-İş gibi sendikalarla deneyimimiz oldu ama 4-5 yıl boyunca oyalamayla karşılaştık, öyle ki telefonlarımızı bile açmıyorlardı. Ardından da DİSK'e bağlı Nakliyat-İş geldi, aslında onlarla bir şeyler başaracaktık ama bu sefer de PTT yönetimi devreye girdi ve arkadaşlarımızı tehdit ederek sendikadan istifaya ettirdiler. Ama biz 5 kişi istifa etmedik, bizi işten atamadılar. Kısa bir zaman sonra 5 arkadaş birleşip sendika kurmaya karar verdik, 20 gün gibi çok kısa bir sürede Türkiye barajını aşttık. 14 bin taşeron işçi sendikasını

sahiplendi. Çünkü insanlarda birikmiş bir öfke vardı, burada birilerinin bir şey yapması gerekiyordu. Bu bize nasip oldu. Belki bedel ödüyünüz ama hiç pişman değiliz yine olsa yine yaparız. Henüz bir yılımız dolmadan Marmara bölgesinde iki toplu sözleşme yaptık. PTT'nin 25 yıllık taşeron şirket tarihinde ilk kez toplu sözleşme yapmış olduk.

Ağustos 2020'de İzmir'de PTT'ye Park Konak A.Ş şirketi geldi, gelir gelmez de bizi yanlarına çağırarak bizimle artık çalışmak istemediklerini söylediler. İşle alakalı bir tane bile tutanağımız olmamasına, hatta teşekkür belgelerimiz olmasına rağmen bizi sadece sendikal sebepten işten çıkardılar. Bizi terörist olmakla bile suçladılar ama biz bir suç işlemedik, aksine anayasal hakkımızı kullanarak örgütlendik. Anayasayı çiğneyenler ise onlar. Yıllardır "biz bir aileyiz" diyen PTT yönetimi işten atılmamıza karşı "biz karışmıyoruz" diyerek kenara çekildi. İşimize geri dönebilmek için Ankara'daki PTT Genel Müdürlüğü'ne gittik, randevu alıp gitmemize rağmen karşımızda bir muhatap bulamadık. Bu süreçte İstanbul'daki sendika temsilcilerimizi de bu sefer Kod 29'dan işten atıldılar. Biz de hemen direniş kararı alarak İstanbul ve İzmir'de direnişe geçtik. Bizim bu direnişimiz bile içerideki arkadaşla-

rımıza yönelik baskıların azalmasını sağladı. Şimdi yetkili şirket Park Konak A.Ş'nin müdürü kendisini Öz-Haber İş diye bir sarı sendikanın İzmir temsilcisi yapmış. Telefonla arayarak "bize üye olmazsanız işten atacağız" ya da "yer değişimiyle karşılaşacaksınız" diyerek arkadaşlarımızı sürekli tehdit ediyorlar. Bir sendika işçiyi ekmeğiyle nasıl tehdit edebilir? Böyle bir şey var mı? Biz yetkimizi Çalışma Bakanlığından zaten almıştık, şirket yetkiye itiraz etti ama davayı kazandık. Yeniden itirazın sonucunda yetki davası bir üst mahkemeye taşındı, şu an süreç devam ediyor. İnşallah o davayı da kazanıp yetkimizi alacağız ve toplu sözleşmeye oturacağız. Bu mücadele bizim için bir okul gibi oldu, anayasal haklarımızı öğrendik. Sendikal faaliyeti engellemenin suç olduğu öğrendik. Bu yüzden hem bu direniş hem de bu davaları kazanacağız. İçeride kötü koşullarda çalışan, mutsuz, üvey evlat muamelesi gören taşeron arkadaşlarımızın, gönüllerinin bizden yana olduğunu biliyoruz. Biz işimize geri dönüp emek verdiğimiz, alın teri döktüğümüz işyerimizde en iyi toplu sözleşmeyi yapacağız. Yalnız olmadığımızı biliyoruz. İşçiyiz, haklıyız kazanacağız!

CPS Otomotiv işçileri ekmeçleri için mücadele ediyor: CPS Otomotiv işçi denetiminde kamulaştırılsın!

İstanbul Tuzla'da bulunan, Deriteks sendikasının örgütlü olduğu CPS Otomotiv fabrikasında patronların aralarında yaşadıkları ihtilaf sebebiyle fabrikada bir süre üretim durmuş, işçiler ise kısa çalışma uygulamasına geçirilmişti. Bu anlaşmazlık sürecinde hiçbir adım atmayan ve ortalıkta gözükmeyen patronlar fabrikayı iflasın eşiğine getirdi. CPS Otomotiv patronunun mülk sahibine ödemediği borçlar gerekçe gösterilerek fabrikadaki makinelere el konuldu. CPS Otomotiv'in patronu Almanya'ya kaçtı. İflasın acı faturası ise CPS işçilerine kesildi. İşsizlikle baş başa kalan işçiler, bu iflasın kurbanı olmamak için mücadele ediyorlar. Yaşananlardan bizzat sorumlu olan CPS ortaklarından CPS Pressform patronunun fabrikası önünde eylemlere başlayan işçiler, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtiyor.

İşçiler fabrikalarına sahip çıkıyor! Patronlar ortalıkta gözüküyor!

CPS işçileri bu süreçte fabrikalarına sahip çıkarken, üretmek ve hakkı olanı kazanmak isterken ne CPS Otomotiv patronundan ne de CPS ortaklarından ses çıkıyor. Devlet ise patronlara herhangi bir

müdahalede bulunmuyor, fabrikanın göz göre göre hileli bir şekilde iflas etmesine göz yumuyor, iflastan dolayı işçilerin mağdur olmasında bir sakınca görmüyor. Devlet, kendine biçtiği rol ile bir kez daha patronların tarafında, işçilerin karşısında olduğunu gösteriyor.

CPS'de yaşananlar çözümü ortaya koyuyor. CPS işçi denetimine!

CPS işçilerinin haklı mücadelesi aynı zamanda çözümün yolunu da gösteriyor. Makinelere haciz gelirken, üretim yapılmazken patronların çıkarlarının ön planda tutulduğu, üretmek isteyen, fabrikasına sahip çıkan işçilerin ise kapı önüne konulduğu bu düzende, Devrimci İşçi Partisi'nin ve Tekstil İşçilerinin Sesi'nin mücadele alanında "Krizin faturası patronlara! CPS işçi denetimine!" pankartıyla ve şiarıyla belirttiği yol, çözümü de ortaya koyuyor. İflasın faturasının işçiyeye değil patrona kesilmesi için, piyasanın gücü adına duran üretimin emekçi halkın yararına yapılabilmesi için CPS'nin işçi denetiminde kamulaştırılması gerekiyor.

28 Şubat

Eskişehir'den bir belediye temizlik işçisi

Elimizdeki ekmeği korumanın derdine düştük

Merhaba işçi kardeşlerim, Ben Eskişehir'de bir belediye çalışanıyım. Daha önce bu sayfalarda belirttiğim sözleşme dönemini geride bıraktık. Memnun olmadığımız bir sözleşme imzalandı. Açıkça söyleyeyim bu iş oldu bittiye getirildi. Bağlı olduğumuz sendika sözde haklarımızı savunduğunu söylüyor ama bunu anlayabilmemiz için sözlerin tutulması gerek! CHP'li belediyelerin kendi açıkladıkları asgari ücretlerden tutalım bu açıklamadan önce sözleşmeyle elde edilen zamlar elimize geçmiş değil, hesaplar tutmuyor. Maaşımızdan zaten kesilen kesilene, bir de alacağımız düşük zamlar maaşa yansımayınca e bir de sendika başkanları oturup

izleyince tamam oluyor. Maaş daha eline geçmeden eriyen, karda kışta sığamın altında süpürge sallayan biz işçiler bırakalım eve bir ekmeç fazla götürmeyi elimizdeki ekmeği koruma derdine düştük. Sözleşmemizdeki zam oranları bunu bile yapamıyor. Kadıköy'de Maltepe'de greve giden işçi arkadaşlarımız işte bu yüzden grevdeler onlara helal olsun sonuna kadar yanlarındayız. Kazanmanın yolunu gösteriyorlar ama bize zorluk çıkaran devletin, belediye yönetimlerinin, patronların yanında bir de işçinin iradesini yok sayarak istemediğimiz sözleşmelere imza atan sendika ağaları da var. Onlara karşı da mücadele etmemiz gerekiyor ancak böyle kazanırız.

Maltepe Belediyesi işçileri grevi: Kazanmanın yolu sınıf sendikacılığı, sınıf siyaseti, sınıf mücadelesi!

Maltepe Belediyesi işçileri, sendikaları Genel-İş ile Maltepe Belediyesi arasındaki TİS (Toplu İş Sözleşmesi) görüşmelerinde, belediyenin taleplerine olumsuz yanıt vermesi sonrasında 23 Şubat'ta greve çıktılar. Ayrıca Mart ayı içinde Ataşehir, Kartal, Beşiktaş ve Bakırköy belediyelerinin işçilerinin de Maltepe'yi izlemesi söz konusu.

Maltepe Belediyesi işçilerinin grevi, ilgili KHK nedeniyle %4'lük zamlarla geçirdikleri yılların ve sonrasında yüksek enflasyon ile pandeminin yarattığı kayıpların telafi edilip insan onuruna yaraşır bir ücret ve sosyal hakları talep etmelerinin, belediye yönetiminin ise buna yanaşmamasının bir sonucudur.

CHP'li Maltepe Belediyesi yönetimi, grev kararı alındıktan sonra da bir yandan türlü manipülasyonlarla işçiler aleyhinde yanlış bilgiler üretilip yaygınlaştırmaya, diğer yandan da İBB'nin (İstanbul Büyükşehir Belediyesi) desteği ile grev kırıcılık örgütleyerek grevi baltalamaya çalıştı. 27 Şubat'ta grev kırıcılarını engellemeye çalışan işçilere, CHP'lilerin organize ettiği açık olan 100 kişilik bir çete saldırdı.

İşçinin iradesini yok saymak en büyük kayıptır

Grev devam ederken Genel-İş sendikası ile Maltepe Belediyesi ve SODEMSEN arasındaki görüşmeleri işçilere aktaran Genel-İş sendikası

Anadolu yakası 2 No'lu şube başkanı Yenigül Özen Dolgun, belediye tarafından yapılan son teklifi kabul etmeyeceklerini açıkladı. Şube yönetiminin grev alanında yoğun katılımı başlattığı referandum süreci de işçilerin bu teklifi kabul etmeyeceklerini dakika-

lar içinde kanıtladı. Ancak Genel-İş sendikası genel merkezi, aynı Kadıköy Belediyesi işçilerinin sözleşmesi sürecinde yaptığı gibi işçinin iradesini hiçe sayarak hem de referandum süreci devam ederken belediyenin teklifini imzaladı! Kaybedilen sadece grevin gücüyle alınacak daha yüksek ücretler olmadı, aynı zamanda Genel-İş sendikası genel merkezi, işçilerin iradesini yok sayarak büyük bir güvensizliğin ve hayal kırıklığının temelini atmış oldu.

Şimdi yapılması gereken işçileri bu şer eksenli karşısında tek başına bırakmamak; önce sözleşme sürecinde olan bütün belediye emekçilerinin grev ve mücadelelerinin ortaklaşması, ayrıca AKP'li belediyelerin işçilerine de yaygınlaştırılması için mücadele etmek; ardından bu mücadeleleri tüm işçi ve emekçilerin istibada ve sömürüye karşı mücadelesi için bir işaret fişeği hâline getirmektir. Bunu gerçekleştirmek ancak ve ancak işçinin iradesine yaslanan, DİSK'in de tarihini oluşturan sınıf sendikacılığına ve sınıf siyasetine yüzümüzü dönmekle mümkündür.

Yılmaz Tan

Dış güçler mi burjuva politikası mı?

Başta Cumhurbaşkanı Erdoğan olmak üzere, AKP rejiminin sözcüleri sürekli "dış "mihraklar"dan dem vurup, "faiz lobisi" karşısında "ekonomik kurtuluş mücadelesi" verdiklerini söyleyip duruyorlar. Türkiye kapitalizminin yönetim koltağında neredeyse 20 senedir oturan AKP/Erdoğan döneminde Türkiye ekonomisinin 2002 sonunda 129,6 milyar dolar olan dış borcu 2020 yılında 435 milyar dolara, 2002 yılında 15 milyar dolar olan dış ticaret açığı 2020 yılında 50 milyar dolara çıktı. Geçen 18 yılda iç ve dış borçlar için kamu kaynaklarından toplam 500 milyar dolar faiz ödendi. AKP/Erdoğan bütün bunların sorumlusunun "dış güçler" olduğuna halkı inandırmaya çalışıyor. Biz uluslararası sermaye çevrelerinin, emperyalist tefecilerin bu bakımdan masum olduklarını iddia edecek değiliz. Ancak AKP hükümetlerinin aldıkları önlemlerin, izledikleri politikaların 20 yıl boyunca ülke ekonomisinin yabancı sermayeye olan bağımlılığını ortadan kaldırmak bir yana perçinlemesinin altında hangi "yerli" güçlerin yattığını da sorgulamak istiyoruz. Zira bu bağımlılık, bir anlamda mali bozundur, emekçileri doğrudan ilgilendiriyor; onların yarattıkları değerlerin bir kısmının dışarıya aktılmasına, yoksullaşmaya, işsizliğe yol açıyor.

Yabancı sermayeye bağımlılığın temelinde Türkiye kapitalizminin dünya pazarıyla bütünleşme biçiminin çelişkileri yatıyor. Teknolojik açıdan görece geri, bu nedenle üretim yapısı ithalata bağımlı Türkiye burjuvazisinin daha fazla kâr peşinde 80'lerden itibaren korunaksız bir biçimde dünya pazarına yönelmesi AKP'den önce olduğu gibi AKP hükümetleri döneminde de kronik bir dış ticaret açığına yol açıyor. Daha yeni açıklanan dış ticaret verileri, dış ticaret açığının yüksek ve orta-yüksek teknoloji ürün toplamında geçtiğimiz 5 yılda 190 milyar doları aşmış ortaya koyuyor. İthalata olan bağımlılıkta en büyük pay sahibinin 1.000 ihracatçı firma olduğunu biliyoruz.

AKP hükümetleri bu yapısal sorunu çözmek, bu bağımlılığın ortadan kaldırmaya dönük bir adım atmak yerine, ileri kapitalist ekonomilerden Türkiye vb. "yükselen piyasalar"a yönelen düşük faizli kredi bolluğu sayesinde hem dış borçları ödemek hem de kendine yakın sermaye çevrelerine kamu kaynaklarını peşkeş çekebilmek bakımından büyük bir fırsat elde ettiler. Ne zaman ki 2013 yılından itibaren dünya ekonomisinin artan durgunluğu dışarıdan gelen para kaynaklarının kısılmasına yol açtı, AKP rejimi mevcut çarkı döndürmekte zorlanmaya başladı. Daha sonrasında Erdoğan'ın düşük faiz üzerindeki ısrarı, değişen koşullar altında bir yandan ekonomide iç talebi canlı tutarak, öte yandan inşaat oligarklarını kayırarak politik gücünü tahkim etme amacına dönük çabaların bir ifadesiydi.

Bizim burada asıl işaret etmek istediğimiz nokta şudur: AKP'nin yıllardır izlediği politikalara yön veren, onların manevra alanını (politik öncelikler, "mega projeler", "Beşli Çete") belirleyen de sınırını çizen de bu yapısal bağımlılık oldu. Türkiye büyük burjuvazisinin dünya pazarında yer edinmek, artı-değer, yani sömürü pastasından daha fazla pay alması çabasında yabancı sermaye girişlerine olan bağımlılığı devam etti. Bunun içindir ki AKP/Erdoğan ne yapıp edip uluslararası sermaye çevrelerine ekonomik istikrar ve yatırım ortamı vaatmeye devam etti. 2005 yılında başbakanlık "Yatırım için dünyanın tüm girişimcileriyle görüşürüm. Bakanlarıma da her yerde görüşmelerini tavsiye ederim. Çünkü ben ülkemi adeta pazarlamakla mükellefim." diyen Erdoğan, cumhurbaşkanı iken de kısa süre önce döviz rezervlerinin erimesi karşısında, "ülkemizi riski az, güveni yüksek, kazancı tatminkâr bir cazibe merkezi haline getirmekte kararlıyız" demek zorunda kaldı. Bu vaadi yerine getirmek bakımından pek başarısız olduğu da söylenemez. Türkiye tarihinin en kapsamlı özelleştirmelerinin AKP hükümetleri döneminde yapıldığını; bunlardan yabancı sermayenin de azımsanmayacak pay aldığını biliyoruz. Ama daha önemlisi Türkiye'yi bir ucuz işgücü deposu yapmak için işçi hareketine saldırmak bakımından da AKP hükümetleri ellerinden geleni ardına koymamıştır. Tek bir gösterge yeter: Asgari ücret geçtiğimiz 10 yıl içinde 300 doların altına inmiştir; açlık sınırına yaklaşmıştır. 2006 yılında ortalama ücretin yüzde 50'si civarında olan asgari ücret, 2019 yılında yüzde 71 seviyesine çıkmıştır.

Bu tespitler bizi şu sonuca götürüyor: Erdoğan'ın "tek adam rejimi"nin ya da "maceracı" ekonomi politikasının arkasında yatan, onu besleyen ancak onun sınırlarını da çizen "büyük resmi" iyi görebilmek, bu politikaların nihayetinde sınıfsal bir tercihin ürünü olduğunu göz ardı etmemek gerekiyor. Yabancı sermayeye olan bağımlılığı gerçekten kırmak istiyorsak çözümü Türkiye büyük burjuvazisinin kendi içindeki paylaşım mücadelesinden ziyade bugün Karaman'daki Döhler, Kocaeli'ndeki Baldur, Dilovası'ndaki Systemair HSK fabrikalarında verilen mücadelelerde aramalıyız.

Kadıköy Belediyesinde 3 günlük grev: Belediye işçisinin CHP'ye karşı sınıf kavgası

DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasının örgütlü olduğu Kadıköy Belediyesinde işçiler 16 Şubat'ta greve çıkmıştı. Sendika genel merkez yöneticileri grevin 3. gününde gece yarısı Anadolu Yakası 1 No'lu Şubeyi devreden çıkararak, işçiye danışmadan, işçinin iradesini yok sayarak toplu iş sözleşmesini imzaladı. Şube yönetimi ve işçiler, bu imzayı tanımadıklarını açıklayıp, mücadeleye devam kararı alsalar da birkaç saat sonra grevi sonlandırmak zorunda kaldılar. Belediye işçisi, hak ettiği zammı ve yıllarca taşeron ve KHK sistemiyle yaşadığı kayıpların telafisini istedi. Ancak belediye başkanının sosyal medya paylaşımları üzerinden başlatılan "ücretlerini beğenmiyorlar" türünde bir karalama kampanyasıyla karşılaştı. Salgın döneminde her türlü risk altında gece gündüz demeden çalışan belediye işçileri de herkes kadar

iyi bir ücreti hak ediyor. Hele ki yoksulluk sınırının 8 bin 600 liranın üstüne çıktığı hayat şartlarında işçiler şımarıklıkla itham edilemez.

Önemli olan rakamlar değil, işçinin örgütlülük ve bilincinin geliştirilmesidir

Genel-İş'in bürokratları ise bunun yerine apar topar sözleşmeyi imzaladılar. Sözleşmeyi imzaladıktan sonra yapılan açıklamalarda, zam, sosyal hak ve ikramiyelerdeki iyileştirmelerin miktarlarına vurgu yapıldı. Ancak ücret seviyesinden çok daha önemli olan şey işçi sınıfının örgütlülük, bilinç ve mücadele düzeyidir. Kadıköy sözleşmesinin Genel-İş Kadıköy şubesinin ve işçilerin iradesinin üzerine basılarak apar topar imzalanmasını bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Sendikanın görevi işçiyi kötünün iyisine razı etmek değildir!

Bu anlaşma ile esas olarak Ataşehir ve Maltepe'de de işçilerin mücadelesinin önünü kesmeyi hedeflediler. İşveren konumundaki CHP'li belediye başkanlarının ve dolayısıyla CHP'nin çıkarını

işçinin çıkarının önüne koydular. Sendikaların işi işçiyi kötünün iyisine razı etmek, türlü siyasi kaygılarla patronların itibarını kurtarmak değildir. Sendikaların vazifesi işçinin güçlü bir şekilde ortaya koyduğu iradenin temsilcisi olmak, grevin kırılmasını engellemek, mücadeleyi örgütlemektir.

İstifa çözüm değil! Sendika düşmanlığına hayır! Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

Ancak buradan asla bir sendika düşmanlığı düşüncesi ve duygusu çıkarmamamız lazım. Bu vesileyle bir kez daha gördük ki, işçi sınıfının patronlara karşı sendikalarda sadece örgütlenmesi yetmiyor, sendikalara çöreklenmiş bürokratlara karşı da sürekli bir mücadele vermesi gerekiyor. Bunun için de "Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!" diyoruz.

Bu yazının ayrıntılı uzun versiyonunu okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirilerek okutabilirsiniz.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden çıkarılan işçiler direnişe geçti

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzelman ve İzenerji şirketlerinde çalışan 16 belediye işçisi, haklarında Valilik tarafından yapılan güvenlik soruşturması gerekçesiyle "siyasi sorumluluğu göze alamayız" diyen belediye yönetimi tarafından 20 Ekim 2020'de işten çıkarılmıştı. Kod 29 (ahlak ve iyi niyet kurallarına uymama) gerekçesiyle işten çıkarılan belediye işçileri, üyesi oldukları DİSK Genel-İş sendikası ile hukuksal süreci başlattı. Aradan geçen 4 aya rağmen olumlu bir gelişme olmayınca işçiler direnişe geçmeye karar verdi.

İşçiler, "güvenlik soruşturması ve arşiv araştırması" uygulamalarının hukuki altyapısının olmadığına dair Anayasa Mahkemesi kararı ve farklı davalarda işçiler lehine sonuçlanmış yargı kararları olmasına rağmen işten çıkarıldı. İşçilerin işten çıkarılmasının bir başka hukuksuz yönü ise CHP Genel Merkezi tarafından yayınlanan 2018/403 sayılı genelgeyle, arşiv araştırması ve güvenlik soruşturmasının belediye şirketlerinde istihdamın önünde engel oluşturmadığı yönündeki karardır. Tüm bu hukuksuzluklara rağmen İzmir Büyükşehir Belediyesi, iş-

çisine sahip çıkmak şöyle dursun, onları İş Kanunu'nun 25/2 (Kod 29) maddesine dayanarak işten çıkarmıştır. Kendilerini işçi dostu belediye sloganıyla pazarlayan belediye yönetimi, haklarında tutulmuş tek bir tutanak dahi olmayan işçilerini, pandemi döneminde tazminatlı bir şekilde işten atarak ikiyüzlülüğünü bir kez daha ortaya koymuştur. İşçiler ise tüm bu hukuksuzlukların son bulması ve işlerine iade edilmeleri talebiyle belediye binası önünde direnişine devam ediyor.

NATO koridoru Irak'a mı uzanıyor? Dışarıda emperyalist taşeronluğuna içeride kardeş kavgasına hayır!

Türkiye'nin Suriye'nin kuzeyinde yaptığı askeri harekâtlar, iç kamuoyunda, ABD'nin beslediği PYD/YPG'ye karşı yapılıyor diye sunulsa da varılan yer ABD'nin Suriye politikasıyla örtüşüyordu. Bu harekâtların sonucunda, Suriye'nin kuzeyi NATO ordusu Türkiye ile ona eklenmiş Suriye Milli Ordusu güçleri ve yine ABD'nin himaye ettiği Suriye Demokratik Güçleri (PYD/YPG) tarafından kontrol edilmekte. Biz buna sürecin başından itibaren NATO koridoru adını veriyoruz.

Mattis planı devrede: "PKK ve YPG'yi ayırıştır, TSK'yı taşeronlaştır"

Bu koridorun istikrara kavuşabilmesi için Türkiye ile PYD arasında bir normalleşme gerektiği açık. ABD, bunun için eski Savunma Bakanı James Mattis'in "PKK ile YPG'yi ayırıştırma hatta gerekirse birbiriyle savaşırma"

gayesini içeren planını sıcak tutuyor. ABD bu plan kapsamında PKK'nin üst düzey liderlerinin başına ödül koymuş durumda. ABD'nin Gara'daki operasyona icazet vermesi ve Hulusi Akar'ın ifadesiyle Türkiye ile koordinasyon içinde olmasının arkasında da bu plan var. ABD emperyalizmi Murat Karayılan ya da bir başka üst düzey yöneticiyi teslim etmek karşılığında Türkiye'deki iktidardan daha fazla hizmet bekliyor.

Türkiye'nin yeni NATO görevleri hayra alamet değil

Daha fazlasının ne olduğunu ise 17-18 Şubat'ta gerçekleştirilen NATO Savunma Bakanları toplantısında öğreniyoruz. Türkiye'yi, Amerikan liyakat maddalyalı Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın temsil ettiği bu toplantıda S-400 füzeleri ve F-35 savaş uçaklarıyla ilgili gerginlik yaşanacağı düşünülüyordu. Ancak bunun yerine Türkiye'nin "NATO Çok Yüksek Hazırlıklı Ortak Görev Gücü"

komutasını üstlenmesine paralel olarak NATO'nun Irak operasyonunun genişletilmesi kararı alındı. NATO'nun Irak'taki amacının İran'a karşı olduğu ortada. Türkiye'nin burada belirleyici görev üstlenmesi ise kaçınılmaz olarak Türkiye-İran ilişkilerini olumsuz yönde etkileyecektir. Türk askerini Irak'ta, en başta İran yanlısı Şii Haşdi Şabi (Halk Seferberliği) milisleriyle karşı karşıya getirebilir.

Emperyalizmin ve istibdadın kıskırttığı kardeş kavgasına karşı halkların kardeşliği!

Bu gerilimin Türkiye sınırlarının içine Kürt düşmanı bir şovenizmin yanında Alevilere ve Caferilere karşı mezhepçiliğin artması biçiminde girmesi söz konusudur. Dışarıda emperyalizmin operasyonlarında taşeronluk yapanlar, içeride kardeş kavgasını körükleyerek dikkatleri başka yöne çekmeye, halkı bölüp parçalamaya, muhalefeti felç etmeye niyetlenebilirler. 6-7 Eylül olaylarını, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi katliamlarını, Kürtlere karşı insan kaybetmeleri, faili meçhul cinayetleri, "bin operasyonları" yaşayan bu ülke halkları için yeni bir şeyden bahsetmiyoruz. ABD'den ve NATO'dan ne demokrasi beklenebilir ne de Kürtlere, Alevilere kalkan olması. Emperyalizm tüm halkların baş düşmanıdır. Dolayısıyla halkların kardeşliğini savunan anti-emperyalist bir politika her zamankinden daha yakıcı bir gereklilik olarak karşımızda duruyor.

Gara'da muhalefet şaşırttı mı?

10 Şubat'ta Kuzey Irak'ın Gara (Garê) bölgesinde yapılan ve 14 Şubat'ta sona erdiği açıklanan sınır ötesi askeri operasyonda PKK tarafından 6 yıldır alıkonulan, aralarında asker, polis ve istihbarat görevlilerinin bulunduğu 13 rehinenin öldürülmesi yoğun ve sert tartışmalara neden oldu. Yaşananların ayrıntılarına dair bağımsız araştırma ve soruşturmalara dayanan net bilgiler hâlâ ortada yok. Ancak bu süreçte Tayyip Erdoğan, Süleyman Soylu ve Hulusi Akar'ın açıklamalarındaki birçok çelişik ifade, operasyonun bir rehine kurtarma operasyonu olarak planlanmadığını gösterdi. Bu konuda ayrıntılı bir değerlendirmeyi Gerçek gazetesinin internet sitesinde "Gara'daki garabetler" başlıklı yazıda ele almış bulunuyoruz. Rehinele- rin kurtarılması için diyalog yollarının kullanıl- mamasını eleştirilenlerin haklılığı apaçık ortada. Ancak bu haklı eleştirileri dile getirmek, askeri harekâtle ilgili çelişkili açıklamaları sorgulamak kolay değil. Derhal iktidarın terörist suçlamasına maruz kalmak, polis baskısına, adli ve fiili baskı- ya uğramak mümkün.

Bu koşullarda Gara operasyonunun ardından CHP ve İyi Parti'nin Erdoğan'ı suçlaması ve bu tutumunda ısrar etmesi tartışma konusu oldu. Özellikle liberal çevreler daha önceki sınır dışı askeri operasyonlarda iktidara destek olan bu partilerin aldığı tutumdan son derece memnun olmuş gözüküyor. CHP ve İyi Parti'nin devletten ve özellikle ordudan bağımsız siyaset yürütmesi gerçekte değil, liberallerin hayal dünyasında olan bir şey.

CHP ve İyi Parti'nin farklı olduğu söylenen tutumu "sivil" bir tutum almaktan değil bilakis Gara operasyonunun ordunun içinde de ciddi bir tartışma ve rahatsızlık konusu olmasından kaynaklanıyor. Her iki partinin de ordu içinde ciddi bir etkisi ve bağlantıları vardır. CHP ve İyi Parti bu kaygıların sözcüsü olmuştur. Tartışılan bir diğer konu, Süleyman Soylu ve Hulusi Akar'ın bilgilendirme yapmasına rağmen muhalefetin tutumunu sürdürmesi. Ancak başka bir açıdan bakıldığında CHP de İyi Parti de bu görüşmelerin ardından Soylu ve Akar'a yüklenmemiş, doğrudan Erdoğan'ı hedef almıştır.

Türkiye'deki istibdadı bir "tek adam rejimi" olarak değil de kendi içinde pek çok çelişkilerle malul bir yarı askeri rejim olarak kavradığımızda, CHP ve İyi Parti'den umutlanmak yerine onların mevcut sisteme çok farklı bağlarla bağlanmış olduğunu görürsünüz. CHP ve İyi Parti, Erdoğan'ın da AKP'nin de bir bütün olarak istibdad rejiminin de alternatifi değildir. Bunlar düzen partileridir, düzen muhalefetidir. Bunlardan medet ummak, hürriyet mücadelesini yükseltmek yerine, yarı askeri rejimin kendi iç çatışmalarında taraf olmakla sonuçlanacaktır.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasına hayır!

Mecliste HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için AKP ve MHP'nin başlattığı girişim, "terörle mücadele" etmenin bir gereği olarak sunulsa da gerçek öyle değil. AKP ve MHP, son yerel seçimleri kaybetmesinde HDP'nin Millet İttifakı'nı desteklemesinin rolünü gördü. Bu yüzden HDP'yi siyaset dışına atmak, HDP ve Millet İttifakı arasındaki köprüyü yıkmak için yoğun bir çaba içerisine girdi. Bu doğrultuda MHP'nin önerdiği yöntem HDP'nin kapatılması. AKP ise HDP'nin kapatılması yerine HDP'lilerin içeriye kapatılmasını daha uygun bir yöntem olarak görüyor.

İstibdadın dayatması: "Ya sus ya da bizim kelimelerimizle konuş!"

Milletvekillerinin sahip olduğu kürsü dokunulmazlığı, milyonlarca Kürt seçmenin düşünce ve taleplerinin dile getirilmesinin tek yolu iken şimdi bu kanal da tamamen kapatılıyor. Sadece Kürt seçmenler değil... Emekçi halkın çok geniş kesimleri içinde Kürt soru-

nu çerçevesinde yaşananlar ve iktidarın politikaları sorgulanmakta. Ama bu kaygıların siyasette seslendirilmesi de HDP'yi savunmak, dolayısıyla da teröre destek vermek olarak yaftalanıp susturuluyor.

İktidara helal muhalefete haram

TBMM Başkanı Mustafa Şentop son dönemde meclise gelen fezlekelerin önemli bir kısmı eskisinden farklı olarak "terörle ilgili" diyor ve bundan üzüntü duyduğunu ifade ediyor. Bugün meclise gelen hırsızlık ve yolsuzluk fezlekelerinin azalması devlet idaresinde liyakat, şeffaflık, denetim ve dürüstlük arttığı için midir? Yoksa hakimler ve savcılar bu konulara dokunduğunda yandığı için midir? Ne ülkede yolsuzluk azalıyor ne de mecliste terör artıyor. HDP'lilerin PKK ile ilgili görüşleri de yaklaşımları da yeni değil. PKK, Türkiye'de Kürt sorununun merkezinde duran bir olgu. Bunu AKP ve MHP'nin PKK lideri Abdullah Öcalan'ı yerel seçimlerde bir siyasi koz olarak kullanmaya çalışma-

sından da görüyoruz. Osman Öcalan'ı devlet televizyonu TRT'ye çıkartmasından da görüyoruz. İktidarın bu çelişkisi orta yerde durduğu için HDP'liler de Kandil'e gitmelerinin, PKK ile kurdukları ilişkilerin hep Erdoğan ve AKP'nin bilgisi hatta isteği dahilinde olduğunu söylüyorlar.

Fezlekelerin tek bir içeriği var: AKP ve MHP'nin iktidara tutunma çabası

Bu gerçek ortadayken hâlâ CHP ve İyi Parti fezlekelerin içeriğine bakıp karar vereceğiz diyorlar. Bu fezlekelerin tek ve ortak bir içeriği vardır, o da istibdadın iktidara tutunmak için meclisi bir kez daha zincire vurmasıdır. Ya buna karşı çıkarsınız, fezlekeler hayır oyu verirsiniz ya da istibdadın meclisi zincire vurmasına ortak olursunuz. Kılıçdaroğlu'nun "Anayasa'ya aykırı ama evet" diyerek daha önce Demirtaş başta olmak üzere Kürt milletvekillerinin, bunların yanında CHP'li Enis Berberoğlu'nun da hapse atılmasına yol açan taktiği bir kara leke olarak hâlâ CHP'nin üzerindedir. HDP'nin özgür konuşamadığı meclis kürsüsünde kimse özgür konuşamaz. HDP'nin susturulması, bu partiye ister destek versin ister karşısında olsun halkın susturulması demektir. Dokunulmazlıkların kaldırılması, zaten zincire vurulmuş, yetkisiz bırakılmış mecliste, kürsüde iktidarın isteği dışında tek kelime etmenin bile imkânsız hale gelmesi anlamını taşır.

Yarı askeri rejimde sivil anayasa olmaz! Yeni bir düzen devrimsiz kurulmaz!

AKP iktidarı bir kez daha “yeni ve sivil bir anayasa” tartışmasını ülkenin gündemine taşıdı. Hiçbir söylediği ile yaptığı birbirini tutmayan AKP ve Erdoğan’ın bu iddiası da tabii ki gerçeği yansıtmıyor. Her şeyden önce “sivil” anayasa iddiası son derece gülünçtür. Erdoğan 2014 yılından başlayarak ve 15 Temmuz darbe girişiminden sonra açıkça iktidarı doğrudan orduyla paylaşmaktadır. Türkiye yarı askeri rejimle yönetilirken sivil anayasadan bahsedilemez.

Dert yeni anayasa yapmak değil, eski iktidarı korumak

AKP ve MHP’nin yeni anayasayı, 2023’te yapılacak (ya da daha erkene alınacak) seçimlerden sonra oluşacak meclise havale edeceği anlaşılıyor. Dolayısıyla da bu tartışma adım adım bir sonraki meclis aritmetiğinin belirlenmesine odaklan-

cak, seçim sisteminin değiştirilmesi tartışması öne çıkacaktır. Elbette yapılacak öneriler, AKP ve müttefiklerinin aldığı oya göre daha fazla milletvekili çıkartmasını sağlayacak nitelikte olacak.

Değiştirilmesi gereken Anayasa’dan önce müstebit iktidardır

Kenan Evren’in bile hayal etmediği yetkilerle ülkeyi yöneten Erdoğan 12 Eylül darbesinin ürünü olan Anayasa’yı değiştirmekten bahsediyor. Kaldı ki pek çok değişikliğe uğrasa da 12 Eylül’den kalan bu Anayasa’nın temel hak ve özgürlüklere dair pek çok maddesi uygulanmıyor. Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı, sendika hakkı, grev hakkı, hepsi istibdadın keyfi kararlarıyla çiğneniyor. Emekçi halkın temel hak ve özgürlüklerini kullanması için anayasa değişikliğine değil, iktidar de-

şikliğine, istibdad rejimine son verilmesine ihtiyaç var.

Yeni bir düzen için Zincirsiz Kurucu Meclis ve işçi emekçi iktidarı

Mevcut istibdad rejiminin, baskı altındaki seçimleriyle oluşturulan, zincire vurulmuş ve yetkisizleştirilmiş meclis bugün yasa dahi yapamıyorken, yeni seçimlerden anayasa yapacak bir meclis beklemek de hayaldir. Emekçi halkın emek ve hürriyet mücadelesinin üzerinde yükselecek, zincirsiz bir Kurucu Meclis olmadan “yeni” bir anayasadan bahsedilemez. Zincirsiz Kurucu Meclis’e giden yol da anayasa tartışmalarından değil, genel grevlerden, fabrika işgallerinden, boykotlardan, direnişlerden geçecektir. Önce işçi sınıfının iktidar olduğu yeni düzen kurulacak, sonra bir anayasa yazılacaktır.

AKP’nin “lebaleb” kongreleri: Virüsle birlikte çürümenin kokusu da yayılıyor

Bütün ülke Koronavirüs salgınından kınırlarken, her yerde maske ve hijyenle birlikte sosyal mesafeye uyma uyarıları yapılırken AKP kongreleri tam tersi bir görüntü veriyor. Üstelik AKP Genel Başkanı Erdoğan, virüs tehlikesi yüzünden, internet üzerinden görüntülü katıldığı bu kongrelerdeki tıklım tıklım kalabalıktan bahsediyor. Bir boş bulunma ya da dil sürçmesi de değil. Rize kongresinde kullandığı cümle tam olarak şöyle: “Salgının olduğu bir dönemde kongre yapıyoruz ve Rize’de salon lebaleb dolu.” Farsça kökenli “lebaleb” kelimesi “silme, tıklım tıklım” manasına geliyor. Erdoğan, salgın döneminde böyle bir görüntü vermeyi bir çelişki olarak değil, gurur vesilesi olarak değerlendiriyor. Rize ise şu anda nüfusa oranla en yüksek vaka görülen illerin başında geliyor. Hatay AKP Gençlik Kolları toplantısında omuzlara alınan başkanlar, davul zurna göbek atan üyeler ise halk dilinde yerleşmiş meşhur “imam ve cemaat” ilişkisini anlatan atasözünü hatırlatıyor.

Halk apar topar cenazelerini kaldırmak zorunda kalırken...

Sadece AKP kongreleri de değil. Halk bu dönemde cenazelerini bir avuç

kişiyle, başlarında jandarma apar topar yapmak zorunda bırakılıyor. Ama ölen kişi YÖK Başkanı Yekta Saraç’ın babası gibi AKP için makbul bir tarikat lideri olduğunda her şey değişiyor ve mesafe kurallarının hiçe sayıldığı, Sağlık Bakanı Fahrettin Koca’yı dahi özür dilemek zorunda bırakan görüntüler ortaya çıkıyor. Daha önce de Ayasofya’nın ibadete açılması sürecinde Erdoğan ve iktidarının çıkarları öyle gerektirdiği için binlerce insan bir araya toplanmıştı. İşçiler, emekçiler, öğrenciler haklarını aramak için sosyal mesafeye uyararak, açıklama ya da yürüyüş yapmak istediğinde ise yasaklamalar, coplar, kelepçeler devreye

giriyor. Lebaleb dolu gözaltı otobüsleriyle işçiler, öğrenciler nezarethanelere taşıyor.

Çöküşün resmi çürümenin kokusu

O kongre salonlarında siyaset yapılmıyor, halkın birikimlerini sistematik olarak yağmalayan bir istibdad rejiminin masa altına düşen kırıntıları paylaşılıyor. Arada da reis için A4 kâğıtlara yazılıp dağıtılan tezahüratlar yapılıyor. Erdoğan, bu kongrelerde kendini güçlü gösterdiğini zannederken, artık giderek daha fazla insan iktidarın çürüyüşünün kokusunu alıyor ve maddi manevi çöküşünü görüyorlar.

Gizli diplomasiye son! Açıklayın!

Siyasi şantaj son dönemin modası oldu. “Üstüme gelme açıklamam” tehditlerinin havada uçtuğu cümleler en çok Kürt sorunu etrafında kuruluyor. Davutoğlu “terörle mücadele konusunda defterler açılırsa birçok insan, insan yüzüne çıkamaz” demişti. Sırrı Süreyya Önder, Osman Baydemir, Selahattin Demirtaş gibi isimler çok çeşitli zamanlarda sözüm ona “çözüm süreci” olarak adlandırılan dönemde yapılan pazarlıkları açıklamaktan bahsettiler. Son olarak HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan “Çözüm sürecinde

bize, partimize vadettiklerini elbet açıklayacağız. Açıklamazsak namerdiz.” dedi.

Bahsedilen konular milyonlarca insanın kaderini ilgilendiren, siyasete yön veren, yapılan pazarlıkların neticesinde alınan kararlar sonucunda insanların canlarını dahi kaybettiği konular. En basitinden AKP iktidar olmasının diye HDP’ye oy verenler, 2015’ten yıllar sonra, Osman Baydemir’in bir açıklamasıyla HDP’nin AKP ile hükümet pazarlığı yaptığını öğrendi. Siyasi partilerin arasındaki gizli ilişkilerden daha vahim olanı ise başta iktidar

olmak üzere partilerin emperyalistlerle yaptığı pazarlıklar. Meşhur Oslo görüşmelerinde masada PKK ve devletin dışında İngiliz bir temsilcinin olduğundan yıllar sonra haberdar olduk. Tüm sınır ötesi askeri harekâtlarda halktan gizlenenlerin daha önce ABD ve İsrail’le konuşulmuş ve planlanmış olduğunu gördük. En son Gara’da da ABD ile koordinasyon içinde hareket edildiğini bizzat Hulusi Akar’ın sözlerinden öğrendik. Bu konular siyasi aktörlerin birbirlerine şantaj malzemesi haline getirilemez. Pervin Buldan’ın dediği gibi, açıklamayan namerttir. Açıklamayan yine aynı kirli pazarlıkların içinde olmaya hazır demektir. Halkların kardeşliği sadece ve sadece gerçeğin üzerinde inşa edilebilir. Türk ve Kürt emekçi halkları gerçeği talep etmeli ve gizli diplomasiyi her türlüşünü birlikte reddetmelidir.

Levent Dölek

Memleketimden emperyalizm manzaraları

Son dönemde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ve Anayasa Mahkemesi’nin verdiği bazı kararlar çokça tartışılıyor. İstibdad rejimi kendi işine gelmeyen AYM kararlarını uygulamamak için daha üst bir ahlaki kamuflej örtüsüne ihtiyaç duyuyor. “Değil mi ki Batı Demirtaş ve Kavala için bastırıyor biz de milli egemenliğimizi savunuyoruz. Bu ülkenin mahkemeleri ne diyorsa o!” Anlatılan hikâye bu. Peki bu hikâyeyi anlatanlar şu günlerde “hukuk reformu” adı altında ne pişiriyor biliyor musunuz? Yabancı sermaye için ticari uyumsuzluklarda uluslararası tahkim sürecini kısıltacak, kolaylaştıracak ve ucuzlatacak uluslararası arabuluculuk geliyor! Yabancı sermayeye Singapur Sözleşmesi ülkenin mahkemelerinin üstünde olacak garantisi veriliyor! İşte “yerli ve milli” iktidarın milli egemenlik anlayışı.

Uygulanmayan AYM kararları ile ilgili bazı konularda mevcut iktidar Batı ile ihtilafa düşüyor olabilir. Ancak bir de tersi durumlar söz konusu. Mesela AYM’nin grev yasağının sendika hakkı ihlali olduğuna dair kararı var. AKP’nin Amerikan, Alman, Fransız, Japon tekellerinin çıkarları için bu memleketin işçisinin hak aramasını yasakladığı grevlerle ilgili alındı bu karar. Erdoğan ve AKP, AYM kararını tanımıyor, grev yasaklarına devam ediyor. Batılı emperyalistler sadece AYM kararlarının değil İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmelerinin de Türkiye’de fiilen uygulanmamasından son derece memnunlar.

Son bir AYM kararı daha var. 17 Şubat’ta Resmî Gazete’de yayımlandı, sendika yetki itirazı davalarının uzamasının da yine hak ihlali olduğunu hükme bağlıyor. Şu anda hâlihazırda bu kararın muhatabı bir fabrika var. Kocaeli Dilovası’nda İsveç sermayeli Systemair HSK fabrikası sendikal yetkiye itiraz etti. Süreci uzasin diye elinden geleni yapıyor. Bu süreçte de Erdoğan’ın sunduğu ücretsiz izin imkânını sendikacı işçileri kapı dışarı etmek için kullanıyor. Fabrikayı yine mevcut “milli” iş kanununa aykırı şekilde paravan taşeron şirketlerle doldurmuş durumda. İsveçli patronlar bu ülkenin işçisine karşı. Erdoğan ve iktidarı nerede? En son hakkını aramak için yürümek isteyen işçileri polise dövdürüp, gözaltına aldırması. Yani memleketin işçisine karşı emperyalist şirketin yanında! Cargill’de olduğu gibi; Döhler’de olduğu gibi, Renault’da, Ford’da, Bosch’ta olduğu gibi... Memleketin çiftçisi kan ağlarken Kanadalı gıda tekelinin adamını tarım bakanı yaptığında gibi. Toprakları zehirlenen köylüye karşı emperyalist maden şirketlerini müdafaa ettiği gibi!

Bu gerçekleri halkımızın görmesini istiyoruz. Ama görmek de yetmez. Bugün emperyalist boyunduruğa karşı S-400 masallarıyla uyutulmayı reddedip, kanlı canlı sınıf mücadelelerine destek olmak gerek. Amerikan Cargill’e, İsveçli Systemair’e, İspanyol Baldur’a, Alman Döhler’e karşı memleketin direnen işçisine omuz vermek, sesine ses olmak gerek. İşçiler emekleri için direnişte. Ve bu direnişlerin ucu tüm memleketi boyunduruk altında tutan istibdadın dokunulmaz emperyalizme dokunuyor. Ekmek mücadelesi hürriyet mücadelesi ile birleşiyor. Yol belli... Değil mi ki Anayasa’da yazan grev hakkı 1963’te Kavel’in fiili greviyle yasalara yazdırıldı. İstibdadın emperyalist sermayeye kalkan olup uyguladığı AYM kararları da işgalle, grevle, direnişle uygulanacak!

Armağan Tulun

Emekçi kadınların kılavuzu
Rosa Luxemburg 150 yaşında!

150 yıl önce bir Mart günü, 18 Mart 1871'de tarihin ilk proleter devrimi gerçekleşti, ilk işçi sınıfı iktidarı Paris Komünü kuruldu. Ondan sadece 13 gün önce, 5 Mart 1871'de Polonya'da tarihin gördüğü en büyük devrimci kadın, Rosa Luxemburg dünyaya gözlerini açtı. 2021'in Mart ayında hem Paris Komünü'nün hem de Rosa Luxemburg'un 150. yaşını kutluyoruz. Rosa Luxemburg'un doğum günü kutlanmayı fazlasıyla hak ediyor. Çünkü nasıl bir yaşamı olacağını müjdelencesine devrim ile doğdu, devrim için yaşadı, devrim için öldü.

Rosa'nın hayatı daha çocukluk yıllarından itibaren mücadele ile geçti. Henüz beş yaşındayken bir yıl boyunca bacağı alçılı bir şekilde yatağa bağlı kalmasının sonucu oluşan bir sakatlıkla mücadeleden kendi anadili dışında Rusça olarak eğitim veren bir okulda Polonyalı bir Yahudi olarak kendini kabul ettirme çabasına kadar hepsi onu hayatının geri kalanında göğüslemesi gereken zorluklara hazırlıyordu adeta.

17 yaşındayken devrimci mücadeleye atıldı. 18 yaşındayken üniversite eğitimi için İsviçre'ye geçti. Burada üniversite okudu ama asıl eğitimini üniversitenin içinde değil dışında aldı. Çünkü İsviçre o dönemde, Rus ve Polonyalı devrimciler için bir sürgün yeri idi. Burada sürekli okuyor, siyasi tartışmalara katılıyordu. Polonya Krallığı Sosyal Demokrasisi (SDKP) isimli partinin kurucuları arasında yer aldı. Bu partiyi henüz 22 yaşındayken, II. Enternasyonal'de temsil etti. 27 yaşındayken o dönemde uluslararası hareketin kalbinde yer alan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde (SPD) çalışmak için Almanya'ya gitmeyi tercih etti. Bu, Rosa Luxemburg'un, pek kimsenin tanımadığı Polonyalı komünist bir kadından dönemin en güçlü sosyal demokrat partisi olan SPD'nin ve hatta II. Enternasyonal'in içindeki tartışmalara damga vuran bir teorisyene, kahraman bir devrimciye dönüşmesi ile sonuçlanan yolculuğun başlangıcı oldu.

Rosa Luxemburg, müthiş bir hatipti. Karşılığında daha önce hiç kadın konuşmacı görmeyen işçileri, emekçileri etkiliyor; işçiler arasında "Polonya'dan gelen kadın"ın konuşması ağızdan ağıza yayılıyor, konuşmaları her seferinde onu dinlemek isteyen işçilerle doluyordu.

Rosa Luxemburg, sadece iyi bir hatip değil, siyasi kavrayışı yüksek bir teorisyen ve kalemi güçlü bir yazardı. Dünya çapında Marksizmin ağır topları ile bir arada bulunuyor ama fikirleri kimin söylediğine bakmadan sorguluyor, üzerine gidiyor, kendi fikirlerini cesurca savunuyordu.

Rosa Luxemburg hareketin içinden çıkan, Marksizmi devrimci özünden, işçi sınıfının iktidarı programından koparmaya çalışan "yenilik getirme" çabalarına karşı, Marksizmin ve proleter devrimin savunucusu olarak tarihe geçti. Alman hareketi içinde bu mücadeleyi revizyonizmin tezlerini çürüterek kazandı.

Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ile birlikte 1918 Alman devriminin önderlerindendi. Paris Komünü'nün derslerini çıkararak, işçi sınıfının iktidarını bu kez kalıcı olarak kuran Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Lenin'in gözünde o bir kartaldı. Yaşamı pek çok komünist kuşağın eğitilmesinde bir kılavuz olacaktı. Rosa'yı Lenin'den koparmaya çalışanlara inat, aralarında yaptıkları tüm siyasi tartışmalara rağmen Rosa ve Lenin, birbirinden kopartılamaz; devrim ile karşı devrim karşı karşıya geldiğinde onlar hep aynı saflardaydı. Ekim devriminin diğer önderi, Kızıl Ordu'nun komutanı Trotskiy için küçük ve zayıf haline rağmen kongre kürsüsünde proleter devrimin cisimleşmiş haliydi Rosa. Enternasyonal'in yönetici organı olarak çalışan Uluslararası Sosyalist Büro'nun 1907'de çekilen bir fotoğrafında Rosa Luxemburg, onlarca erkeğin arasında tek kadındır. O kadınların en önünde yürüyen, tarihin en büyük kadın devrimcisidir. Bugün Rosa Luxemburg 150 yaşında, onun gibi işçi sınıfının iktidarı için mücadele eden emekçi kadınlara yaşamı ile kılavuzluk etmeye devam ediyor. Nice yaşlara Rosa!

Paris Komünü 150 yaşında!

"Paris'in proleterleri egemen sınıfların yenilgilerinin ve ihanetinin ortasında, kamusal işlerin yönetimini kendi ellerine alarak mevcut sorunları çözmelerinin zamanının geldiğini kavradı. (...) Kendi kaderlerinin efendileri hâline gelmelerinin ve iktidar gücünü ele geçirmelerinin en önemli görevleri ve mutlak hakları olduğunu kavradılar." (Ulusal Muhafız Merkez Komitesi, Paris, 21 Mart 1871)

Bundan tam 150 sene önce, Paris'in işçi ve emekçi halkı, tarihin ilk işçi iktidarını kurduklarını yukarıdaki bildirge ile ilân etti. 72 gün boyunca Paris'e egemen olan işçi sınıfı, tarihin gördüğü ilk proletarya diktatörlüğünü kurdu. Paris devriminin ardından yapılan delege seçimlerinde, doksan delegeden yetmiş ikisi işçilerden oluşuyordu. Engels'in deyişiyle proletarya diktatörlüğünün neye benzediğini görmek isteyen Paris Komünü'ne bakmalıydı. Marx, Paris Komünü'nde o ana kadar içi doldurulmamış olan "proletarya diktatörlüğü" kavramının temel ilkelelerini görüyordu.

1871: ilk işçi iktidarı

1870 yılında, Prusya-Fransa arasında başlayan paylaşım savaşı, Paris Komünü'ne giden yolu hazırladı. Savaş, savaşın beslediği yoksulluk ve hükümetin zayıflığı, tarihte bir devrime daha zemin hazırlıyordu. Fransa'nın savaştaki ağır yenilgileri sonucu devrimin ilk dalgası ile Bonapartizm kavramına adını veren diktatör III. Napolyon devrilmiş ancak burjuvazinin temsilcileri iktidarı gasp ederek 4 Eylül günü Ulusal Savunma Hükümeti'ni kurmuştu. Burjuvazi ise Paris'e yaklaşmakta olan Prusya birliklerinden daha çok Ulusal Muhafızlar bünyesinde silahlanan Parisli işçilerin giderek güçlenmesinden korkuyordu. Böylece hükümet, silahlı Paris'ten duyduğu korku ile Prusya'ya teslim oldu. Hükümet teslim olurken, Ulusal Muhafızlar kendini yeniden örgütlemiş, tabanı tarafından seçilen Merkez Komitesi'ne yönetimi vermişti. Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Trotskiy'in ifadesiyle, silahlı proletarya gerçekte kentten efendisiydi, elinin altında tüm nesnel iktidar araçları –top ve tüfekler– bulunuyordu, fakat bunun farkında değildi.

Şubat ayında hükümetin başına getirilen Thiers, yaklaşan tehlikenin farkında

olduğundan Parisli işçileri silahlılandırmaya girişti. Ağır silahların ele geçirilmesi amacıyla Montmartre semtine düzenlenen baskın, iç savaşın fitilini yaktı. Paris'in emekçi halkı, Prusya işgaline karşı kendi elleriyle topladığı silahları hükümete teslim etmeyi reddetti.

Savaş koşullarında kendiliğinden gelişen devrim, 18 Mart itibarı ile tarihin ilk işçi iktidarını ilân etti. Mevcut devletin tüm yetkilerini Komün devraldı ve derhâl toplumda ciddi dönüşümleri sağlayacak kararlar alarak uygulamaya soktu. İdari ve adli kurumlar ile eğitim vb. hizmetlerde çalışanlar ilgili herkesin oy hakkına sahip olduğu seçimlerle belirlendi ve bu kişilere verilecek en yüksek ücret işçi ücretleri düzeyi ile sınırlandı. İşçi ücretlerinde kesintiye gitmek amacıyla yapılan ceza uygulaması ve gece çalışması yasaklandı. Kiralar ve esnaf ve zanaatkarın ödenemeyen kredi borçları ertelendi. Kilise devlet işlerinden koparıldı; kiliseye ayrılan bütçe kesildi, tüm kilise arazileri kamulaştırıldı. Yabancılarla yurttaşlık vermekle kalmadı, Komün'e seçilmeleri bile olanaklı hale getirildi. Kadınların kurtuluşuna ayrı bir önem verdi, bu amaçla kurulan Kadınlar Birliği'nin çalışmaları öne çıktı. En önemlisiyse yıkılan devlete ait ordu ve polis dağıtılarak yerine halkın silahlandırılmasıydı. Bu, burjuva devletine el koyulduğunda devlet organlarının olduğu gibi kullanılmasına devam edilemeyeceğinin bir göstergesiydi. Marx bunu 1852 yılında III. Napolyon'un diktatörlüğünü incelediği *Louis Bonaparte'in 18 Brumaire*'i başlıklı eserinde öngörmüştü. Marx ve Engels, *Komünist Manifesto*'ya Paris Komünü'nden bir yıl sonra 1872'de yazdıkları bir *Önsöz*'de bunu yeniden vurguladılar.

Tereddütlere ve yenilgi

Paris Komünü, adeta eriken gelen bir devrimdi. Bazı

büyük kentler dışında ülke neredeyse bir köylü ülkesi durumundaydı. Bu durum Paris Komünü'nün ülke çapında yalnız kalmasına yol açtı. Köylülerden oluşan Versay ordusu, Paris'e düşmandı. Ama sadece o değil, bütün Avrupa burjuvazisi de Komün'e karşı birleşmiş durumdaydı. Düne kadar Fransa ile savaşan Prusya bile söz konusu düzenin çıkarları olduğunda Versay'a destek oluyordu. Ne var ki Paris Komünü'nün yenilgisinde bu etkenlerin yanında belirleyici olan ve ders çıkarılması gereken etkenleri Komün'ün kendi pratiğinde aramak gerekiyor. Komün, burjuvazinin mülksüzleştirilmesini somut görevlerini ortaya koyan bu görkemli zaferin meyvelerinin iki önemli hatayla yok edildiğini söyler. Buna göre ilk hata, proletaryanın "mülk sahiplerini mülksüzleştirmek"ten geri durmasıdır. Gerçekten de, Komün, başta merkez bankası olmak üzere, bankaların kamulaştırılması gibi sosyalizm yolunda atılması gereken önemli adımlardan geri durdu.

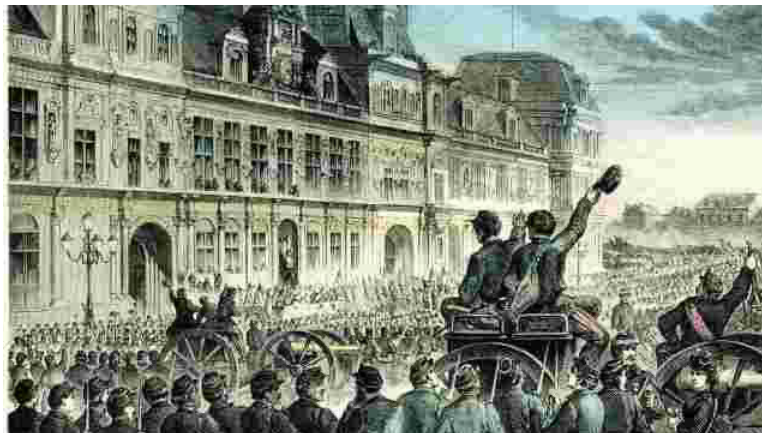
Lenin'e göre ikinci hataysa düşmanların yok edilmesi yerine onlara ahlaki etkide bulunmaya çalışılmasıdır. Parisli işçi ve emekçilerin en hayati ve öncelikli görevi, düşmanın silahlılandırılarak etkisiz hale getirilmesiydi. Sınıf egemenliğinin zora dayalı olduğu, zor kullanımının en belirleyici etken olduğu sınıf savaşında, Fransa işçi sınıfı gereksiz bir ılımlılık içerisindeydi. Komün, silahları teslim etmemişse de elindeki silahları kullanmaktan kaçınmıştı. Versay'ın yavaş yavaş gücünü toplamasına müsaade edilmesi ve Merkez Komitesi'nin bu ılımlı politikası, 50.000'e yakın işçi ve

emekçinin hayatına mal oldu. Henüz Prusya ile yeni ateşkes durumundaydı. Bu durum Paris Komünü'nün ülke çapında yalnız kalmasına yol açtı. Köylülerden oluşan Versay ordusu, Paris'e düşmandı. Ama sadece o değil, bütün Avrupa burjuvazisi de Komün'e karşı birleşmiş durumdaydı. Düne kadar Fransa ile savaşan Prusya bile söz konusu düzenin çıkarları olduğunda Versay'a destek oluyordu. Ne var ki Paris Komünü'nün yenilgisinde bu etkenlerin yanında belirleyici olan ve ders çıkarılması gereken etkenleri Komün'ün kendi pratiğinde aramak gerekiyor. Komün, burjuvazinin mülksüzleştirilmesini somut görevlerini ortaya koyan bu görkemli zaferin meyvelerinin iki önemli hatayla yok edildiğini söyler. Buna göre ilk hata, proletaryanın "mülk sahiplerini mülksüzleştirmek"ten geri durmasıdır. Gerçekten de, Komün, başta merkez bankası olmak üzere, bankaların kamulaştırılması gibi sosyalizm yolunda atılması gereken önemli adımlardan geri durdu.

Yenilgi ve zafer

Komün tarafından gerçekleştirilen tüm ileri adımlar, el yordamıyla yapılanlardan ibarettir. Lenin, Trotskiy ve nice teorisyen tarafından Komün'ün yenilgisi defalarca ele alınmıştır. Ancak Komün'ün en temel dersi, önderlik eksikliğinin sonuçları olmuştur. Trotskiy 1921 yılında komün dersleri üzerine yazdığı yazının son paragrafında şöyle demektedir: "1871'in savaşçılarından kahramanlıktan yana eksikleri yoktu. İhtiyaç duydukları şey, yöntemde açıklık ve merkezi bir önder örgütü. Bu yüzden yenildiler." Sınıf içerisinde günbegün disiplinli çalışma yürüten, biriktirdiği deneyimle hareketin ihtiyaçlarını tespit edip buna göre politika geliştiren devrimci bir partinin yokluğu, Paris işçi sınıfının iktidara hazırlıksız yakalanmasına sebep olmuştur. İşçi sınıfına burjuvazi tarafından enjekte edilen yasallığa ve devlet kurumlarına duyulan saygı, devrimciler öncülüğünde vaktinde parçalanamamıştır.

Ne var ki dönemin devrimcileri, Paris Komünü'nden öğrenmiştir. Tarihin işçi sınıfının önüne çıkardığı fırsatlarda öncü partinin rolü, Bolşevizmde vücut bulmuştur. Nihayet 1917 Ekim devriminde bu parti işçi sınıfını zafere taşımış ve tarihin ilk işçi devletinin kurulmasına giden yolu hazırlamıştır. 150 yıl sonra, Afrika'dan Latin Amerika'ya birbiri ardına gerçekleşen isyan ve devrimlerin kucağında 21. yüzyılın dünyasında ise; Paris Komünü'nün derslerini anlamak, günümüz sosyalistleri ve devrimci partileri için büyük önem taşır.

Gazi katliamının 26. yıldönümü: Mezhepçiliğe ve ırkçılığa karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Türkiye tarihinde işçi sınıfına, başta Kürt halkı olmak üzere ezilen halklara, Alevilere yönelik sayısız katliam yer alıyor. Bu katliamların arkasında ülkeyi yöneten Türkiye burjuvazisi ve emperyalizm yer alırken, bu katliamlarda yeri geldiğinde asker ve polisi, yeri geldiğinde faşist örgütleri ve kontrgerillayı kullandılar. Ne zaman emekçi halkın bağrında bir mücadele dalgası yükselse, karşılık olarak bu katliamları da organize ettiler. İşte, 12 Mart 1995'te gerçekleşen Gazi Mahallesi katliamı da 90'lı yıllarda işçi sınıfının, Alevilerin, Kürtlerin verdiği büyük mücadelelerin önünü kesmek için yapılmıştır.

Örgütlenen Alevileri durdurmak için

1988'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneğinin kurulması, 1993'te Hacı Bektaş Veli Derneğinin tekrar açılması ve birçok yöre derneğinin kurulması ile Alevi halkı kitlesel olarak örgütlenmeye başlamıştı. Büyük sanayi kentlerinde Alevi halkının yoğunlukla yaşadığı emekçi mahallelerde, sosyalist hareketler de bu örgütlenme dalgasının bir ayağını oluşturuyordu. Türkiye burjuvazisi tarafından tarih boyunca ezilen Alevilerin dalga dalga örgütlenmesi ve mücadelelere başlaması burjuvazi için tehlike çanlarını çalıyordu.

Katliam günleri 12-14 Mart

2 Temmuz 1993'teki Sivas katliamını, Mart 1995'te Gazi Mahallesi katliamı izledi. 12 Mart 1995 akşamı Gazi Mahallesi'nde bir taksi şoförü gasp edilerek öldürüldü. Ardından çoğunlukla Alevilerin bulunduğu üç kahvehane ve bir pastane silahlarla tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldürüldü. Polis, saldırı sonrasında bir araya gelen mahallelilerin üzerine kurşun yağdırdı ve bir kişi daha hayatını kaybetti. 13 Mart günü ise İstanbul'un farklı mahallerinden binlerce Alevi, Gazi Mahallesi'ne akın etti. Cenazeleri teslim alamadığı için karakola doğru yürü-

yüğe geçen kitlenin üzerine polis yayılım ateşi açtı ve 15 kişi yaşamını yitirdi. 14 Mart'ta ise sokağa çıkma yasağı ilân edildi ve Gazi Mahallesi'ne askeri birlikler sevk edildi. Halk komitesi kurarak "Cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılınsın, gözaltılar serbest bırakılınsın" taleplerini sunan mahalleliye verilen cevap yine saldırı oldu. Devletin ablukası ancak günlerce süren kitlesel direnişi ile sona erdi. Gazi Mahallesi'nde gerçekleşen saldırılar sonucunda 22 kişi hayatını kaybetti, 300'ü aşkın kişi ise yaralandı.

26 yıldır katliamın faileri hesap vermedi

Devlet katliamının sorumlularının davalarını, hesap sormak isteyen Gazi halkından adeta kaçırarak gerçekleştirdi. 1995 ile 2000 yılları arasında Trabzon'da görülen duruşmalarda sanık 20 polisten 18'i beraat etti, iki polis hakkında ise sadece 4 yıl 32 ay hapis cezası verildi. Tam da katliamın 23. yıldönümü yaklaşırken çıktı bu karar. Bu karara ilişkin ailelerin başvurusu üzerine AİHM, 2005 yılında Türkiye'yi ölenlerin ailelerine tazminat ödemeye mahkûm edince davayı yürüten avukatlar tekrar soruşturma açılması talebiyle savcılığa başvurdular. 10 yıl boyunca bekletilen, devletin adeta yargı eliyle zaman aşımına uğratmak istediği dosya zaman aşımına 5 gün kala kabul edildi. Akabinde Yargıtay'ın temyiz başvurusunu değerlendiren karar bozması sonucu 14 Aralık 2018'de gerçekleştirilen duruşma ile birlikte dava yeniden görülmeye başlandı. 26 yıldır bir halk gerçeklerin ortaya çıkmasını, sorumluların

yargılanmasını bekliyor. Yitirdiğimiz bazı canların toprağa girdikleri yaştan bile uzun bir süre!

Mezhepçiliğe ve ırkçılığa karşı örgütlen, mücadele et!

Hâkim sınıflar dünyanın her yerinde emekçi halkı ve işçi sınıfını bölmek, sindirmek, ezmek için türlü araçlar kullanır. Şovenizm, ırkçılık, mezhepçilik de bu araçların en tehlikelilerindedir. Ortadoğu'da da emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri kendi çıkarları için kardeş kavgasını körüklemekten geri durmuyor.

Erdoğan ve AKP iktidarı hem ülke içinde hem de uluslararası alanda koyu bir mezhepçi politika yürütüyor. Türkleri Kürtlere, Sünnileri Alevilere karşı kışkırtmak için sürekli bir propaganda yapıyor. Bugün de Alevilerin evlerinin duvarlarına çarpılar atılıyor, "Defol Alevi" yazıları yazılıyor ve iktidar "bunlar sarhoşların, çocukların işi" diyerek geçiştiriyor. Bu koşullar ve istibdadın bu mezhepçi siyasetinin altında Alevi halkı bugün de bir nefsi müdafaa içinde yaşıyor.

Mezhepçilik ve ırkçılık ciddi bir tehlike olarak karşımızda. Faşistlerin, mezhepçilerin örgütlendiği bir yerde biz örgütsüz olursak güçsüz kalırız, tehlikeye açık hâle geliriz. Bu tehlikeyi bertaraf etmenin tek yolu ise tüm emekçi kitlelerin, ezilenlerin, Alevilerin ekmek ve hürriyet mücadelesinde birleşmesinden ve örgütlenmesinden geçiyor. Mezhepçi ve ırkçı politikaların karşısında halkların kardeşliğini ve eşitliğini sağlamak ancak bu birlik-telikle mümkün olabilir.

İşte tüm bunların sonucu olarak Gazi katliamını sadece yitirdiklerimizin acısıyla hatırlayamayız. Gazi katliamını örgütlenmenin, mücadelenin, direnişin, isyanın çağrısı olarak hatırlamalıyız! Katliamın 26. yıldönümünde bir kez daha haykırmalıyız: Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Sungur Savran

12 Mart'ın ve 1971 devrimci atılımının 50. yılına sınıf bakışı

İşçi sınıfının öncüsü, bugün ve gelecekte yürüyeceği yolu ancak geçmişte yaşananlardan öğrenerek belirleyebilir. Devrimi kanında canında hisseden gençlik, geçmişte olan bitene sırtını dönerek değil ondan ders alarak ilerleyebilir. 12 Mart 1971 askeri müdahalesinin 50. yılı, bu topraklarda burjuvazinin işçi sınıfına karşı izlediği politikayı anlamak bakımından yakıcı önemde. Aynı toplumsal mayalanma içinde ortaya çıkan gençlik hareketinin kendine özgü bir önderliği, örgütleri, programı olan bir devrimci harekete dönüşümü ise, işçi sınıfının ve devrimcilerin burjuvazinin bu politikasına karşı mücadelesinde bize eşsiz dersler sunuyor.

Türkiye burjuvazisi sosyal ve politik gelişmeye damga vuracak kadar güçlü bir işçi sınıfı mücadelesiyle ilk kez 1960'lı yıllarda tanıştı. Mücadele yükseldikçe, burjuvazi daha önce kendi çıkarları doğrultusunda yaratmış olduğu anayasal ve yasal düzenin karşısına geçti. Evet, bu kadar yalın: 1961 anayasasıyla "çağdaş" bir kapitalist gelişmeye doğru adım atan sanayi burjuvazisi, 60'lı yılların militan grevleri, Türkiye İşçi Partisi'nin 1965 seçimlerinde meclise girmesi, sınıf mücadeleciler sendikacılığın tarihindeki ilk örneği DİSK'in 1967'de kuruluşu ve bütün bu mücadelelerin doruk noktası olarak 15-16 Haziran 1970 işçi sınıfı ayaklanması karşısında bütün "çağdaşlık" iddialarını bir kenara bırakarak ordunun kanatları altına sığındı. 15-16 Haziran'dan sadece dokuz ay sonra, 12 Mart 1971'de Genelkurmay birlik içinde hükümete ve parlamentoya "muhtıra verdi". Süleyman Demirel "şapkasını aldı" ve çekildi. Askerin hâkimiyetinde bir hükümet kuruldu. Hükümetin başı Nihat Erim'in ifadesiyle "sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aştığı" bir durumda işçi sınıfı ve müttefikleri hizaya getirilmeye çalışıldı. Öncü işçilerin 50 yıl önce yaşanan bu askeri müdahalenin kendi sınıflarına karşı burjuvazinin çıkarlarını güvenceye almak için yapıldığını anlamaları bugün 12 Mart olayından çıkarılması gereken **en önemli** derstir.

12 Mart, daha sonra çok daha sert koşulların etkisi altında yapılan 12 Eylül darbesinin kostümlü provasıdır. Sefil biçimde iflas etmiştir. Burjuvazi ve düzenin koruyucusu ordu açısından sınıf mücadelelerinin derinleşmesini önleme amacına yönelik en ufak bir başarı kazanamamıştır. Ama onlara 12 Eylül için önemli dersler bırakmıştır. Maalesef onlar bu dersleri çıkardı, işçi sınıfı tarafı, bizim taraf çıkaramadı.

12 Mart'ın tek "başarısı", Türkiye'de yeni yükselmekte olan devrimci hareketin önderlerini katletmek oldu! Sinan'lar vuruldu, Mahir'ler biçildi, Deniz'ler asıldı, İbo'lar işkencede can verdi. Peki, neden Türkiye burjuvazisinin işçi sınıfından korku sonucu sarıldığı yarı-askerî rejim, 1968 öğrenci gençliğinin ürünü olan bir dizi sınıftan kopuk örgüte saldırdı? İşçi sınıfı öncülerinin bu sorunun cevabını bulması gerekir. Yoksa hem 12 Mart'ın ve 12 Eylül'ün anlaşılması olanaksız hale gelir, hem de daha genel olarak işçi sınıfı politikasının karmaşık yönleri anlaşılabilir kalır.

İşin püf noktası şurada yatıyor: İşçi sınıfının sınıf mücadelesi, toplumsal kurtuluşa giden yoldaki örgütlenmesi, daima farklı alternatifler karşısında doğru bir seçim sorununa bağlıdır. İşçi sınıfının siyasî bağımsızlığı, yani burjuva düzeninin bütün partilerine karşı kendi çıkarlarını bağımsız biçimde savunması, farklı tarihsel dönemlerde farklı biçimlere bürünebilir. Faşist bir rejimde ya da emperyalist işgal altında gerilla savaşı sınıfın çıkarlarını savunmasının tek yolu olabilir. Olağan dönemlerde parlamentoda ve sendikalarda verilecek mücadele öne çıkabilir. 15-16 Haziran gibi sınıfın devrimci patlamalar yoluyla iktidara el uzattığı dönemlerde ise parlamentoyu geride bırakan bir devrimci politika esastır. Bu değişik taktiklerin hangi noktada seçilmesi gerektiğini belirlemek üzere işçi sınıfının bir devrimci öncü işçi partisine ihtiyacı vardır.

Ne var ki, işçi sınıfının geleneksel politik hareketi belirli noktalarda kapitalist düzenle bütünleşmiş olabilir. Bu durumda, sınıf mücadelesi devrimcileştiği sınıftan bu düzen partilerinden nasıl kurtulması gerektiği sınıf politikasının başlıca meselesi haline gelebilir. İşte, Türkiye'de 1970-71 yılları tam da böyle bir kavşağa işaret eder. İşçi sınıfı 15-16 Haziran ayaklanması ile "ben varım ve devrim özlemi içindeyim" demiştir. Nesnel terimlerle ifade edersek, Türkiye'nin proleter devrimler çağına girdiğini ilân etmiştir. Ama var olan işçi partileri TİP ve TKP burjuva düzeni ile bütünleşmiş partilerdir. İşte diyalektiğin çelişkileri dolu dünyası!

1971 devrimci hareketi bu çelişkiyi pratik devrimci eylemiyle sınıfı ayağa kaldırma yöntemiyle çözmeye çalıştı. Çünkü onlar Küba devriminin ve Vietnam halkının kahramanca direnişinin etkisi altındaydı. Yöntem yanlıştı, amaç doğruydü! Kahramanlık, adanmışlık, dayanışma, gözü peklik, devrime fiilen sahip çıkmak—1971 devrimci hareketi bütün bunlarda ve başka alanlarda bugün bile işçi sınıfı militanlarına örnek olmalıdır.

Ama seçilen strateji, yani sınıftan bağımsız olarak devletle hesaplaşmaya girmek, bu hesaplaşmanın sınıfı "uyandıracak" ve harekete geçireceğini varsaymak, işte bu, açıkça yanlış bir stratejiydi.

Ama hiçbir öncü işçi şunu unutmamalıdır: Deniz, Sinan, Mahir ya da İbo, bu devrimciler işçi ve emekçilerin hep içinde bulundu, grevlere, toprak işgallerine, "üretici mitingleri"ne destek vermek için koştu. Onları, kitleyi küçümsemek falan değildi. İşçi sınıfı tarafından uyuyan bir partiler sistemine karşı gençlik aşısıydı. Gelecek onların kahramanlığı ile, ama Leninizmin parti inşası yöntemleriyle kurulacaktır.

Boğaziçi'de yeni dönemin parolası: kitlesel boykot, grev!

Boğaziçi Üniversitesi'nde mücadele devam ediyor. Bir yandan istibdad rejimi öğrencileri karalamak için her şeyi deniyor. Öbür yandan öğrencilerin arkası milyonların hürriyet arayışı ile doluyor. Üniversitede bahar döneminin başlaması ile beraber mücadelede yeni bir sayfa açılıyor.

Bugüne kadar gerek öğrenciler gerek akademisyenler ve üniversite emekçileri Melih Bulu'ya karşı her gün eylemler düzenlediler. Bu eylemler istibdadın saldırılarını da beraberinde getirirken buna karşı öğrencilerin mücadelesi günden güne büyüdü ve ülkenin gündemi haline geldi. Boğaziçililer için konu açık ve net: Melih Bulu Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olamaz! Şimdi bu parolayla yola devam edilecek.

Melih Bulu kendisinin okul içerisinde hiçbir meşruluğunun olmadığını bilerek, sadece ve sadece arkasındaki istibdad rejimine güvenerek görevine devam ediyor. Öyleyse Melih Bulu'nun istifası için, öğrenciler ve üniversite emekçileri olmadığında yönetilecek bir üniversitenin de olmayacağını göstermekten başka yol yok!

İhtiyaç öğrenciler ile idari ve akademik kadrosuyla üniversite emekçilerinin birliği

Melih Bulu'nun rektörlük koltuğunda oturduğu her gün, Boğaziçi Üniversitesi'nin kapısına asılan kelepçe çıkmamış demektir. Öyleyse Melih Bulu'ya karşı durmak bütünüyle üniversiteye ve üniversitenin geleceğine sahip çıkmak anlamına geliyor. Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri okullarına sahip çıkmak için her şeyi yapabileceklerini gösterdiler. Melih Bulu'nun evine gitmek için polis koridorunu beklediği sırada, öğrencilerin polise "burası bizim evimiz" diyerek karşılık vermeleri son derece anlamlıdır. Boğaziçi'ni evi bilen öğrencilerin evlerini korumak için yapabileceklerinin sınırı yoktur, bundan sonra da olmayacaktır. Bugüne kadar üniversitenin içerisi mücadelenin lokomotifini olmuş, içeride yapılan her eylem üniversite dışında karşılık bulmuştur. Yeni dönemde de mücadelenin asıl belirleyeni üniversitenin içerisi olacaktır. Öyleyse içeride sürmekte olan mücadeleyi bir aşama öteye taşımak odaklanmamız gereken

esas konudur. Yeni aşamanın adı kitlesel boykottur.

Akademisyenler bugüne kadar her gün Rektörlüğe sırt dönme eylemlerini aralıksız bir şekilde devam ettirdiler. Şimdi aynı öğrenciler gibi onlar da eylemlerini bir adım ileriye taşımaları. Öğrencilerin başlatacağı kitlesel boykota grevle destek vermeliler ve Boğaziçi Üniversitesi'ni Melih Bulu

gidene kadar işlemecek duruma getirmelidirler. Bu son derece önemlidir. Zira boykottaki öğrencilere standart prosedürü uygulamak aktif olarak Melih Bulu ile aynı tarafta durmak anlamına gelecektir. Akademisyenlerin bu pozisyona düşmemeleri ancak ve ancak grev yapmaları ile mümkündür.

Unutulmamalıdır ki, Boğaziçi Üniversitesi'nde hiçbir şey olma-

mış gibi girilecek her ders, yapılacak her sınav Melih Bulu'nun hanesine yazılacaktır. Boğaziçi Üniversitesi'nin geleceği söz konusudur ve bu geleceğin belirleneceği bu günlerde öğrencilerin, akademisyenlerin ve üniversite emekçilerinin üzerine düşen esas sorumluluk Melih Bulu'nun yöneteceği bir Boğaziçi'nin olmadığını göstermektedir!

Devrimci İşçi Partili Liseliler:

Mücadelemiz hürriyet mücadelesidir!

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) geçtiğimiz günlerde yeni kararlar aldı. Bu kararlara göre yüz yüze eğitim, 1 Mart'ta 8. ve 12. sınıflar için başlayacaktı. Fakat bu kararda son anda bir değişikliğe gidilerek, 1 Mart günü yapılacak kabine toplantısının ardından, il il vaka sayılarına göre değerlendirilerek okulların 2 Mart itibarıyla açılacağı açıklandı. Sınavların ise yüz yüze şekilde tüm kademeler için 1-19 Mart tarihleri arasında yapılacağı öngörülmüyor. 15 Şubat'tan itibaren köy okulları ve destekleme/yetiştirme kursları zaten açılmıştı. Bu kararla artık tamamen yüz yüze eğitime geçiş için yeni adımlar atılmış oluyor. MEB'in daha önce vermiş olduğu kararlar gibi bu kararın da neye dayanılarak verildiği meçhul.

Yeterli tedbirler alınmadan okullar açıldığı takdirde daha önce olduğu gibi MEB'in yine çark ederek okulları tekrar kapatmaya girişme ihtimali yüksek. Daha önceki tecrübelerde gerek eğitim emekçilerinin gerekse öğrencilerin canlarının, alınan önlemlerin yetersiz olmasından kaynaklı olarak tehlikeye atıldığını gördük. Uzaktan eğitim sürecince yaşanan eziyetler de bir uçuşuma dönüştü ve öğrencilerin önemli bir kısmı eğitime erişemedi. Gerekli tedbirlerin alınarak okulların açılmaması eğitim hakkımızın gaspıdır!

Yapılan açıklamalar ne endişemizi ne de öfkemizi dindiriyor!

Asıl tehlikeyi oluşturan ise

sınavların yüz yüze yapılacak olması. Çünkü bu süreç, 6 milyon öğrenciyi yakından ilgilendiriyor. Yaratacağı sağlık sorunları bir yana, uzaktan eğitimle niteliksiz bir eğitime mecbur bırakılan öğrencilerin hiçbir telafisi yapılmadan hazırlıksız bir şekilde sınavlara sokulacak olmamız da önemli bir sorun teşkil ediyor.

Pandeminin yarattığı etkileri minimuma indirmenin yolu, aşılmanın en hızlı şekilde yapılmasıdır. Ancak aşılama sürecinin gidişatı hiç de içimize su serpecek şekilde ilerlemiyor. Özellikle okulların açılması ve sınavların yüz yüze yapılacak olması dolayısıyla sağlığı riske atılacak olan eğitim emekçileri ve öğrencilerden, henüz sadece eğitim emekçilerine aşılama başlamış durumda.

Dolayısıyla okullarda pandeminin hızla artışı, bahsedilen gruplarda aşılama hızlı bir şekilde yapılmadığı müddetçe engellenemeyecektir.

MEB'in bu kararlarına karşı tepkimizi sosyal medyada 4 milyondan fazla tweetle dile getirdik. Öyle ki açılan hashtagler uzun bir süre gündemde yer buldu ve evlerde ışık açma kapama eylemlerine dönüştü. Elbette bu tepkilerin ana odağını, yaklaşık 6 milyon öğrenciyi ilgilendiren sınavların yüz yüze

yapılması kararı oluşturuyor.

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk da bu tepkiyi daha fazla görmezden gelemezden bir açıklama yaptı. Açıklamasında her zaman yaptığı gibi yeni kararlara meşru bir temel yaratmaya çalışsa da açıklamanın içeriğinin boş olduğunu önceki tecrübelerimizden biliyoruz. Ziya Selçuk'un açıklamanın sonlarına doğru dile getirdiği cümle ise iktidarın bu konudaki çabasını özetler nitelikte. Bakan, öğrencilere seslenerek "Siz sağlığımızla ve eğitimimizle ilgilenin" diyor. Daha önceki tepkilerde de iktidar aynı tutumu sergilemişti. Biz de yine aynı cevabı verelim: Sizin politikalarımızla mücadele etmeden ne sağlığımızla ne de eğitimimizle ilgilenebiliriz!

Ne yapmalı?

Yeni alınan kararlar başta olmak üzere, MEB'in pandeminin başından beri aldığı kararlar istibdad rejiminin sermaye odaklı yönetiminin eğitim üzerindeki yansımasıdır. Milli Eğitim Bakanı olması sebebiyle sorumluluğun büyük bir kısmı Ziya Selçuk'un omuzlarında olsa da yaşanan sıkıntılarının tek sorumlusu o değil, bütün bir şekilde istibdad rejimidir.

Bu süreçte istibdadın eğitim alanındaki fevri kararlarına karşı öfkemiz sosyal medyada milyonlarca paylaşım ile kendini gösterdi ve zaman zaman geri adımlar da

attırdı. Buna rağmen iktidarın her dönemde tekrar aynı saldırılara devam ettiğini görüyoruz. Tepkimiz sosyal medya ile sınırlı kaldığı müddetçe bizi hiçe sayarak kararlar almaya devam edeceklerdir.

İktidarın eğitim politikalarına karşı örülecek mücadele, bu saldırıların niteliğini anlamaktan geçiyor. İstibdad, eğitimi piyasalaştırmasıyla, kendi ideolojik aygıtına dönüştürmesiyle ve eğitim hakkımızı bu yollarla gasp etmesiyle aslında bütün gençliğe saldırıyor.

Bugün Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayıym rektör ve istibdada karşı mücadelesinin altında bu saldırılar yatıyor. Üniversite öğrencilerinin sokaklara taşın ve binlerce insanla buluşan mücadelesi, istibdada karşı hürriyet mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadele bize yapılan saldırılara karşı da yol gösteriyor. İstibdadın ilköğretim ve lise düzeyinde aldığı kararlar ve uygulamalar bize öfkemizin sosyal medyada sınırlı kalmaması, sokaklara taşınması gerektiğini gösteriyor. Bugün bize düşen görev, paran yoksa okuyamazsın, okusan da işsiz kalırsın diyenlere, bizi lise sıralarında sermayeye ucuz iş gücü olarak pazarlayanlara, sağlığımızı hiçe sayarak karar alanlara karşı hürriyet mücadelesi vermektir, bu mücadelenin bir parçası olmaktır.

Afrika

Güney Afrika metal işçisi Türkiye işçi sınıfına yol gösteriyor

Afrika kıtasının en gelişkin kapitalist ekonomisine sahip olan Güney Afrika, 24 Şubat'ta ülkenin ikinci büyük işçi sendikaları konfederasyonu SAFTU'nun (Güney Afrika Sendikalar Federasyonu) düzenlediği bir genel grev yaşadı. Genel grev, Güney Afrika'nın ekonomisinin serbest düşüş içinde olduğu bir dönemde krizin yükünün bütünüyle işçi sınıfı ve yoksulların sırtına yıkılmasına karşı bir protesto amacını güdüyordu.

Güney Afrika, 20. yüzyılda korunmuş ırk ayrımı sistemiyle (kötü şöhretli "apartheid") bütün dünyanın dikkatini üstüne çeken bir ülkediydi. 1950'li yıllardan itibaren siyahi nüfus çeşitli örgütleri aracılığıyla bu sisteme karşı mücadeleye girişti. Bunların en güçlüsü ANC (Afrika Ulusal Kongresi) ve onun gerilla örgütü olan Umkhonto we Sizwe idi. ANC, SACP (Güney Afrika Komünist Partisi) ile ittifak içinde sosyalizme yakın bir çizgide Apartheid'e karşı mücadele veriyordu. Lideri, yıllarca Güney Afrika hapisanelerinde kalan Nelson Mandela idi. Mandela 1990'da, çeşitli nedenlerle zayıf düşmüş olan düzen tarafından hapisten çıkarıldı, beyazlar

ile siyahlar arasında hukuki eşitliğin kabul edilmesi karşılığında kapitalist irkçi sistemin geri kalan bütün özelliklerinin aynen devam etmesini kabul etti ve 1994'te cumhurbaşkanı oldu. Ülke 30 yıla yakın süredir onun siyasi mirasçıları tarafından yönetiliyor. (Kendisi 2013 yılında öldü.) Siyahi nüfusun küçük bir bölümünün burjuvazinin saflarına katılmış olması dışında, ne ırkçılık ne de Afrika'nın bu en zengin ülkesinde devasa eşitsizlik, yoksulluk, sefalet değişmiş durumda.

SAFTU'nun mücadelesi ekonomiyle sınırlı değil

Mandela'nın mirasçıları, bir "Üçlü İttifak" ("Tripartite Alliance") zemininde yönetiyor ülkeyi. Siyahi nüfusun tarihî desteğini almış olan ANC, Stalinist sınıf işbirlikçi politikaları zaman içinde iyice benimsemiş olan komünist parti (SACP) ve Güney Afrika'nın siyahi işçi sınıfının büyük mücadelelerinin içinden doğan ama zamanla bütünüyle sınıf işbirlikçi bir bürokratlama yaşayan Güney Afrika Sendikalar Konfederasyonu (COSATU).

Buna karşı ilk kitlesel tepki, 2013-2014 yıllarında ortaya çıktı. COSATU'nun en güçlü sendikası Metal İşçileri Sendikası (NUMSA) 2013'ün Aralık ayında yaptığı bir olağanüstü kongrede Üçlü İttifak'tan desteğini çekti. Bu, elbette COSATU'nun sınıf işbirlikçi bürokratlarını çıldırtmaya yeterdi! Bürokrasinin gazabı 2014 Kasım ayında

COSATU'yu sarsacaktı: Konfederasyonun en büyük sendikası NUMSA, COSATU'dan ihraç ediliyordu!

400 bine yakın sayıda metal işçisi üyesiyle NUMSA öyle kolay yutulacak bir örgüt değildi. Nitekim ihraç COSATU'ya bir rakip getirdi. 2017 yılında toplam 18 sektörden işçi sendikaları bir araya gelerek 800 bin üyeye sahip bir konfederasyon olarak SAFTU'yu kurdular. İşte geçtiğimiz 24 Şubat günü yapılan genel grevin ardından Güney Afrika işçi sınıfı hareketinin içinde yaşanan böylesine bir sınıf tavrı ayrışması yer alıyor.

NUMSA ve Genel Sekreteri Irvin Jim, Üçlü İttifak'tan desteklerini çekme tutumunu mantıksal sonucuna götürerek aynı zamanda ANC-SACP-COSATU ittifakına alternatif bir siyasi ittifakın yaratılmasına da giriştiler. 2018 yılında Socialist Revolutionary Workers Party (SRWP - Sosyalist Devrimci İşçi Partisi) adlı bir siyasi parti kurulmasına ön ayak oldu. Sendika aynı zamanda, sayısı 100-150 arasında, işçi sınıfı ve yoksul halk içinde örgütlenen oluşumla (işsizler hareketi, madenci kent ve kasabalarının örgütleri, demokratik haklar için mücadele eden örgütler, tarım işçileri dernekleri, topraksızlar hareketleri vb.) temas içinde.

Güney Afrika metal işçileri, Türkiye'nin metal işçisi kardeşlerine muazzam bir mesaj göndermiş oluyor. Sendikal mücadele su gibi vazgeçilmezdir. Ama işçi sınıfı mutlaka kendi partisini de oluşturmalıdır. Siyaset de işçi sınıfına soluduğumuz hava kadar gereklidir.

Asya

Myanmar'da darbeye karşı, halk sokaklardan geri çekilmiyor

Myanmar'da 1 Şubat'ta gerçekleştirilen askeri darbeye karşı çok ciddi bir halk direnişi yaşanıyor. 1948 yılında bağımsızlığını kazanan Myanmar, 1962 yılında ordunun bir darbeye iktidarı ele geçirmesinden sonra 2011 yılına kadar çeşitli biçimler altında askeri vesayetle yönetildi. 2008 yılında yapılan anayasa değişikliğinden sonra ise 2011 yılından itibaren yine ordunun gölgesi altında kontrollü bir geçiş yaşanıyor. Ordunun gölgesinde diyoruz çünkü ordu kurdurduğu kukla partiler aracılığıyla başkan yardımcılığı, millî savunma ve işleri bakanlığı gibi stratejik öneme sahip bakanlıkları ve parlamentodaki milletvekillerinin %25'ini elinde bulunduruyor. 2015 yılında %86 oy oranı ile seçimi kazanan Ulusal Demokrasi Birliği Partisi ve emperyalist Batı'nın Nobel Barış Ödülü ile parlatmış olduğu lideri Aung San Suu Kyi, Kasım 2020'de yapılan seçimi de %82 oyla kazandı. Ordu ise seçimin hileli olduğunu iddia ederek hükümetten parlamentonun açılmasını ertelemesini talep etti. 1 Şubat günü parlamentonun ordunun baskısı altında açılması beklenirken, ordu yönetime el koyduğunu ve bir yıl süreyle olağanüstü hâl ilan ettiğini açıkladı.

Ordunun yönetime el koyduğunu açıklamasının ardından da Myanmar kitle gösterileri ile sarsılıyor. Sağlık emekçilerinden başlayan ve 100'den fazla hastaneye yayılan eylemler kısa sürede üniversitelerin, liselerin, çok çeşitli devlet kurumlarının çalışanlarının örgütlediği grevlere dönüştü. Eylemleri bastırmak, farklı kesimlerin birbiriyle iletişim halinde bir araya gelmesini engellemek için darbe yönetimi, ülke genelinde interneti kesti. Sokaklarda gösterilere karşı şiddet uyguladı ama emekçi halk yine de sokaklardan geri çekilmiyor. Sokağa çıkma yasağına ve 5 kişiden fazla insanın yan yana gelmesinin yasaklanmasına rağmen meydanların dolduğu Myanmar'da üç kişinin eylemler sırasında yaşamını yitirmesi halkın öfkesini artırdı. 22 Şubat'ta darbeye karşı büyük bir grev başladı. Greve, daha önce ülke çapına yayılan, iktidarın ancak binlerce insanı katlederek bastırabildiği, 8.8.1988 tarihinde başladığı için "8888 Ayaklanması" adını alan ayaklanmaya ithafen "2222 Ayaklanması" adı verildi. Halk, askeri yönetimin geri çekilmesini, bugüne kadar tutuklanan 600'den fazla siyasi mahkûmun serbest bırakılmasını ve öldürülen üç kişinin sorumlularının yargılanma-

sını talep ediyor. Üç haftadır devam eden eylemlere karşı son günlerde darbe yanlılarının bıçak, sopa ve benzeri silahlarla saldırması halkın karşı karşıya kaldığı tehlikeleri artırıyor.

Dün, Müslüman düşmanlığı ve şovenizm temelinde birleşen, uyuşturucu tekelleri ile kurulan gizli ticarete ortak olan ordu ve hükümet, bugün kendi arasındaki çelişkilerin ve emperyalizmin Çin'i kuşatma hamlelerinin etkisi ile karşı karşıya gelmiş durumda. ABD, ordunun Çin'den uzaklaşması için son dönemde bu kurumla diyalogunu geliştirmeye çalışıyordu. Ama şimdi darbeyi, diğer emperyalist ülkeler korusu ile birlikte kınıyor. Darbenin anlamını değerlendirirken bunu da göz önüne almak gerekir.

Myanmar işçi sınıfı ve emekçileri açısından ise sorun, bağımsız bir işçi sınıfı önderliğinin yokluğunda düğümleniyor. Darbeye karşı mücadeleye bugün, şovenist ve Müslüman düşmanı bir odak önderlik ediyor. Oysa emperyalist şirketler için bir ucuz işgücü cenneti konumundaki Myanmar çok ciddi bir işçi sınıfı örgütlülüğü potansiyeli taşıyor.

Kuzey Afrika

Cezayir: Hoş geldin Hirak!

22 Şubat Pazartesi günü, Cezayir devriminin başlamasının ikinci yıldönümünde, Cezayir halkının deyimiyle "Hirak" (yani "Hareket") geri döndü. Bir yıl boyunca her hafta Cumaları bütün kitlenin, Salıları ise öğrencilerin ülkenin hemen hemen bütün kentlerinde sokakları doldurduğu ve demokratik rejim talepleriyle çınlattığı bir dönem yaşandı. Hirak altı yıldır yatalak yaşayan Abdülaziz Buteflika'nın dört dönemden sonra bir beşinci dönem seçilmesini engelledi. Sonra rejim her şeye rağmen seçimleri düzenleyince Hirak çok başarılı bir boykot örgütledi. Ama harekete hâkim olan pasifizm ve örgütsüzlük dolayısıyla bu dev kitle hareketi şimdiki Cumhurbaşkanı Abdülmecid Tebbun'un seçimini engelleyemedi. Nihayet 2020 yılı Mart ayı ortasında Covid-19 salgını Cezayir'i de vurunca hareket hastalığın yayılmaması için sokaklardan çekildi.

Şimdi yaklaşık bir yıl sonra 22 Şubat Pazartesi, başkent Ce-

zayir başta olmak üzere birçok kentte halk yine sokağa çıktı. 23 Şubat Salı öğrenciler yürüdü. 26 Şubat Cuma ise eski geleneğe uygun olarak Hirak sokaklarda yeniden yerini aldı. Başkent Cezayir'in yanı sıra Becaya, Tizi Vuzu, Konstantin, Tlemcen, Mila, Annaba, Sidi Bel Abbas, Oran, Mostaganem gibi kentlerde binlerce, on binlerce insan sokağa çıktı.

Kitleler ısrarla rejimin askeri karakterini vurguluyor, yapılan seçimlerin sahte olduğunda ısrar ediyor ve yeni bir rejim kurulmasını savunuyor. En sık atılan slogan "devle medeniyye, meşi askeriyye", yani "sivil devlet, askeri değil". Şayet devrim gerçekten eski heybetine geri dönerse, Mısır devriminin Hüsnü Mübarek'in 11 Şubat 2011'de devrilmesinden sonra "eş-şaab yurid iskat en-nizam" ("halk rejiminin çökmesini istiyor") ya da "Yaskut yaskut hükmül askeri" ("Yıkılın asker düzen") sloganlarıyla mücadele ettiği devrimin ikinci evresini yaşayacak.

Orta Amerika

Küba'da kapitalizme dönüş tehlikesi yükseliyor

Fidel Castro'nun sağlık nedenleriyle yönetimden ayrılması ve sonra ölümü, Küba'da kapitalizme dönüş tehlikesinin her geçen yıl yükseldiği bir sürecin başlamasıyla sonuçlandı. 2010'lu yıllarda emperyalistler Küba'yı yönetmekte olan yeni ekibin bu niyetlerini kavrayınca Küba'ya doğru kumaz bir "açılım" başlattılar. Kendisi de Latin Amerikalı olan Papa Franciscus ve sözde "ilerici" ABD Başkanı Obama bu sinsî yönelişin başlıca aktörleri oldu.

Ancak Beyaz Saray'ı Obama'dan sonra Trump ele geçince bu "açılım" derin dondurucuya girdi. ABD'de 3 Kasım 2020'de yapılan başkanlık seçimini Obama döneminin başkan yardımcısı Joseph Biden kazanınca, Küba'da kapitalizme dönüş yanlısı ekip "açılım"ın yeniden başlayacağı ümidiyle derhâl yeni adımlar atmaya başladı. 1 Ocak'ta (tam da Küba devriminin yıldönümü günü) ekonomiyi dolara karşı kısmen korumayı hedefleyen çifte dolar kuru politikasının artık terk edildiği açıklandı. Bundan çok daha önemlisi, Şubat başında ekonominin çok büyük kısmı özel ekonomik girişime açıldı. Daha önce sadece 127 sektörde özel girişime izin

veriliyordu. Şimdi 2 bin kadar sektör özel faaliyete açıldı, sadece 124 sektör "stratejik" niteliği dolayısıyla kamunun tekelinde kalacak. Böylece, daha önce istisna olan özel girişimcilik kural haline geliyor, kamu işletmeciliği istisna oluyor! Bunun, üretim araçlarının kamu mülkiyeti temelinde, merkezi planlama sayesinde, kâra göre değil ihtiyaca göre üretime dayanan sosyalizmden çok farklı bir yol olduğu tartışma götürmez.

Küba gibi bütün dünyanın sosyalistlerinin, bilinçli işçilerinin ve emperyalizm karşıtlarının hayranlığını çeken bir ülkede bu gelişme, dünyanın her yerindeki işçi-emekçi kitleler için kötü bir haber. Bunun arkasında Marksistlerin her zaman vurguladığı gerçek yatıyor: Sosyalizmin kuruluşu için tek bir ülkede yapılabilecekler sınırlıdır. Toplumun sınıflara ayrılmasına son verecek olan sosyalizm ancak dünya çapında kurulabilir. Tek ülkede olmazsa tek adada hiç olmaz! Öyleyse Küba'da kapitalizme dönüşü engellemek için ada halkıyla dayanışma ve dünyanın her ülkesinde işçi iktidarlarının kurulması için mücadele işçi sınıfı enternasyonalizminin görevidir.

Ekonomide reform değil acı reçete geliyor!

Hazine ve Maliye Bakanı Lütfi Elvan, ekonomik reform paketinin Mart ayının ikinci yarısında Erdoğan tarafından kamuoyuna açıklanacağını söyledi. Paketin içeriğiyle ilgili somut bilgi verilmiyor. Ancak AKP iktidarı bir süredir TÜSİAD, MÜSİAD, TOBB ve TESK gibi sermaye örgütleriyle yoğun bir görüşme trafiği içinde bu paketi hazırladı. Yani "reform" diyerek allayıp pulladıkları bu paketten yine bir avuç patronun çıkarına, milyonlarca işçi ve emekçinin aleyhine düzenlemeler çıkacak.

Emperyalist sermayeye ucuz emek cenneti ve yüksek faiz vaadi

İktidara yakın medya organları "küresel sermaye Türkiye'ye akacak" diye güya müjde veriyor. Ancak bu ifade işçi ve emekçiler için hiç de müjde değil. Çünkü ne zaman küresel sermayeyi ülkeye çekmekten bahsedilse kast edilen hep Türkiye'yi emperyalist şirketlere ucuz emek cenneti olarak sunmaktır. Bu kapsamda işçilerin kıdem tazminatı hakkına yeniden el uzatılması tehlikesi söz konusu. Ayrıca pandemi bahanesiyle yaygınlaştırılan esnek çalışma biçimlerinin kalıcılaştırılması da sermayenin AKP iktidarından beklediği reformlar arasında yer alıyor. Küresel sermayenin Türkiye'ye akmasını sağlayacak bir diğer konu ise sıcak parayı cezbedecek yüksek faiz politikası uygulanması. Bir dönemin modası "faiz lobisi" lafını ağzına alan yok. Tam tersine "Merkez Bankası bağımsızlığı" ve "finansal istikrar" gibi süslü sözler revaçta. Gerçekte ise tüm bunlar borç batağındaki ekonomiyi, daha fazla borçlanarak döndürmek ve bütün faiz yükünü vergiler ve zamlarla emekçi halkın sırtına yüklemek demek.

İşçi emekçi adalet istiyor! Sözde hukuk reformu adalet için değil sermayenin çıkarları için yapılıyor!

Ekonomik reforma paralel

olarak hukuk reformu yapılacağı söyleniyor. Yine iktidara yakın medyada, mahkeme süreçlerinin hızlandırılacağından, yatırımcıya kolaylık sağlanacağından bahsediliyor. Ancak hiçbir şekilde işten atılan işçilerin yıllar süren işe iade davalarının kısaltılmasından bahsedilmiyor. Aynı şekilde sendikal haklarla ilgili davalar da yıllarca mahkemelerde sürdürülüyor ve işçiler bu sürede ya işten atılıyor ya da baskı altında çalışmaya zorlanıyor. Bunların hiçbirini iktidarın çözüm için önüne koyduğu sorunlardan değil.

İşçiye düşman emperyalizme dost milliyetçilik!

Ama emperyalist sermayeye hoş görünmek için uluslararası tahkimden bahsetmeyi ihmal etmiyorlar. Konu işçi hakları olduğunda ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmelerini, AIHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) kararlarını hatta Türkiye'nin kendi Anayasa Mahkemesi kararlarını dahi görmezden gelip çığneyenler, uluslararası tahkimle yabancı sermayeye güvence veriyor. İktidarın milliyetçi nutukları, bu ülkenin emekçi halkını millet, memleket, mezhep temelinde bölmek ve birbirine düşman etmek içindir. İş sermayenin çıkarlarına geldiğinde ise Türkiye'nin mahkemelerini bile bir kalemde silip uluslararası tahkim ne derse kabulüzdür diyorlar.

İşçi emekçi kardeş! Reform değil saldırı geliyor! Safları sıklaştır! Örgütlen! Mücadele et!

Ekonomi bir sınıf mücadelesi alanı. AKP, sermaye ve emperyalistler için reform olan işçi ve emekçi milyonlar için acı reçete, hak gaspı ve sefalet mahkûm olmak demek. Bu yüzden AKP iktidarının sermaye ve emperyalizmle birlikte hazırladığı acı reçeteye ve saldırı paketine karşı safları sıklaştırmalı, örgütlenmeli ve mücadeleye hazırlanmalıyız.

Damat nerede? Dövizler nerede? Çözüm nerede?

Resmi Rezervler	2019	2020
	Milyar Dolar	Milyar Dolar
Resmi Rezerv Varlıkları	105,7	93,3
Döviz	77,1	48,5
Altın (Altın mevduatı ve swapları dahil)	27,1	43,2
Diğer	1,5	1,6
Net Rezervler	42,3	15,2
Dış Varlıklar	107,4	94,3
Döviz Yükümlülükleri	-70,7	-90,8
Kamu Kesimi Döviz Mevduatı	5,5	11,7
Swaplar	-18,2	-56,4
1-4 Aylık	-11,1	37,9
4 Ay 1 Yıl Arası	-7,1	-18,5
Swap Hariç Net Rezervler	24,1	-41,2

Merkez Bankasının rezervlerindeki erime durdurulamadı ve 2020 yılını SWAP (belirli bir vadede TL ile değiştirilmek üzere sözleşme yapılmış ödünç dövizler) hariç net rezervler eksi 41,2 milyar dolarla kapattı. Geçtiğimiz yıl aynı dönemde SWAP hariç net rezerv 24,1 milyar olduğuna göre Merkez Bankası rezervlerindeki kayıp 65,3 milyar dolar! Muhalefet partileri bu kaybın hesabını sorma adı altında eski Hazine ve Maliye Bakanı ve halen Erdoğan'ın damadı olan Berat Albayrak'a yükleniyor!

Erdoğan, Berat Albayrak'ı savunacak oldu, çok başarılı olduğunu söyledi ama belli ki kendisi bile buna inanmıyor. Bunun dışında Merkez Bankasının döviz işlemlerinin hepsinin yasal olduğuna dair açıklamalar yapıldı. Ama zaten kimse Merkez Bankasının filmlerdeki gibi soyulduğunu iddia etmiyor. İzlenen politikaların sonucunda oluşan tablonun hesabı soruluyor. Bu soruya bir cevap verilmiş

değil. O yüzden bildik savunma mekanizmaları yine devreye sokuldu. Berat Albayrak'ın avukatları 500 bin liralık tazminat davası açtı. Damat nerede diye sorular terör destekçiliği ile (ne alakası var demeyin herhangi bir alakası olması gerekmiyor) suçlandı.

Hesap sormak emekçi halkın hem hakkı hem de sorumluluğudur

Emekçi halkın Merkez Bankasının rezervlerinden çıkan her doların hesabını sorma hakkı vardır. Çünkü bu dolarlar buhar olup uçmamış sermaye sahiplerinin döviz hesaplarına geçmiştir. Emekçi halkın payına ise Türk lirasının değer kaybı dolayısıyla artan hayat pahalılığı düşmüştür. Merkez Bankasının döviz satışı faizlerin yükselmesini engelleyememiş, 8,25 puandan 17'ye iki kat artan faizin faturası da işçiye işsizlik; esnafa, çiftçiye borç batağının katmerlenmesi olarak yansımıştır.

Erdoğan damadı affetti artık CHP ve İyi Parti'nin istediğini yapıyor ama sorun damat değil sistem!

Bu noktada CHP ve İyi Parti gibi burjuva düzen partilerinin de ikiyüzlü bir tutum içinde olduklarını belirtmek gerekir. Çünkü Berat Albayrak'ın bakanlıktan alınması ve Merkez Bankası Başkanı'nın değiştirilmesiyle birlikte Erdoğan, CHP ve İyi Parti'nin istediği ve savunduğu para politikasını izlemeye başlamıştır. Evet, bu politika da çözüm getirmeyi ve getirmeyecek de. Çünkü yaşanan ekonomik çöküşün esas sebebi damat falan değil kapitalist sistem ve piyasanın hakimiyetidir. Damat nereye giderse gitsin piyasa olduğu yerde durmaktadır. Her şeyi yasaklayan istibdad, dövizin ve dış ticaretin serbestliğine asla dokunmamıştır ve piyasaya iman eden AKP için piyasa, dolar, bankalar dokunulmazdır!

İşçinin çözümü: Döviz yasakla! Bankaları kamulaştır! Dış ticarete devlet tekeli!

Gerçek çözüm ise dokunulmaz olana dokunmayı, serbest döviz ticaretinin yasaklanmasını, bankaların işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılmasını, dış ticarete devlet tekeli, ekonominin emekçi halkın çıkarları doğrultusunda planlanmasını gerektirir!

İşsizler ordusu büyüyor! Derhâl gerçek bir işten çıkartma yasağı gerekli!

İşsizlikte tablo giderek daha kötü bir hal alıyor. Son açıklanan resmi rakamlara göre işsizlik 12,9 seviyesinde sabit kaldı. Bu rakam bile başlı başına dev bir işsizler ordusunun varlığına işaret ediyor. Ancak yine TÜİK'in resmi rakamlarından hareket ederek geniş tanımlı (gerçek) işsizliğe baktığımızda tablonun çok daha vahim olduğunu görmekteyiz. Geniş tanımlı işsizlik kavramı, iş bulmaktan ümidini kesen ya da farklı sebeplerle aktif iş arayamayan (ancak kendisine bir iş teklif edilse çalışmaya hazır olan) kesimleri de kapsıyor. Özellikle iş bulmaktan ümidini kesenlerin 1 milyon 674 bin kişiyle rekor kırdığı Kasım ayında, geniş tanımlı işsiz sayısı 10 milyon 382 bine ulaşmış durumda. Gerçek işsizlik oranı resmi açıklamada söylendiği gibi 12,9 falan değil tam yüzde 29,27! İşsizlik kadınlarda yüzde 37,7! Genç işsizliği ise yüzde 43,5! Neredeyse iki gencimizden biri işsiz durumda.

Geniş tanımlı işsizliğe bir de Koronavirüs salgınına patronlar için fırsata çeviren ücretsiz izinleri de eklemek gerekli. Kasım ayında 82 bin kişi ücretsiz izne çıkarıldı. Aralık ayında 127 bin, Ocak ayında ise 180 bin işçi ücretsiz izinli kervanına katıldı. Toplamda ise

İşsizlik Türü	Kasım 2020
Dar Tanımlı (Resmi) İşsizler	4.005.000
İş Aramayıp Çalışmaya Hazır Olanlar	4.832.000
İş Bulmaktan Ümidini Kesenler	1.674.000
Diğer*	3.158.000
Zamana Bağlı Eksik İstihdam**	1.443.000
Mevsimlik Çalışanlar	102.000
Toplam (Gerçek) İşsizlik	10.382.000

** Referans haftasında istihdamda olan, esas işinde ve diğer işinde/ işlerinde toplam olarak 40 saatten daha az süre çalışmış olup, daha fazla süre çalışmak istediğini belirten ve mümkün olduğu takdirde daha fazla çalışmaya başlayabilecek olan kişiler.

pandemi sürecinin başından itibaren 2,5 milyon kişi ücretsiz izin saldırısına maruz kaldı. İşsizlik giderek artarken iktidar kısa çalışma ödeneği uygulamasına Mart ayı ile birlikte son vereceğini açıkladı. Ücretsiz izin uygulamasının ise uzatılıp uzatılmayacağı belli değil. Kısa çalışma ve ücretsiz izin uygulamasının kalkması aslında iktidar tarafından makyajlanan işsizlik gerçeğinin çok daha çıplak biçimde görünmesine neden olacak.

Ne kısa çalışma ne de ücretsiz izin işçilere sunulmuş birer imkandır. İktidar ve sermaye bu söylemi kullanarak gerçeği çarpıtıyor. Bu uygulamalar sayesinde patronlar

ücret ve tazminat yükünden kurtulmakta, işçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan işsizlik sigortası fonunu adeta hortumlamaktadır. Ayrıca iş kanununun 25/2. maddesi ve Kod 29 ile işçilere iftira atarak tazminatsız işçi çıkartmalar tüm bu dönem boyunca devam etmiştir. Yani işten çıkartma yasağı tam bir yalandır. Oysa bugün işsizliğin geldiği boyut gerçek bir işten çıkartma yasağını acil ve elzem hale getirmektedir. İşten çıkartma yasaklanmalı, Kod 29 kaldırılmalı, işçi istihdamından kaçman, iflas eden ya da hileli iflas yoluna giden işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!